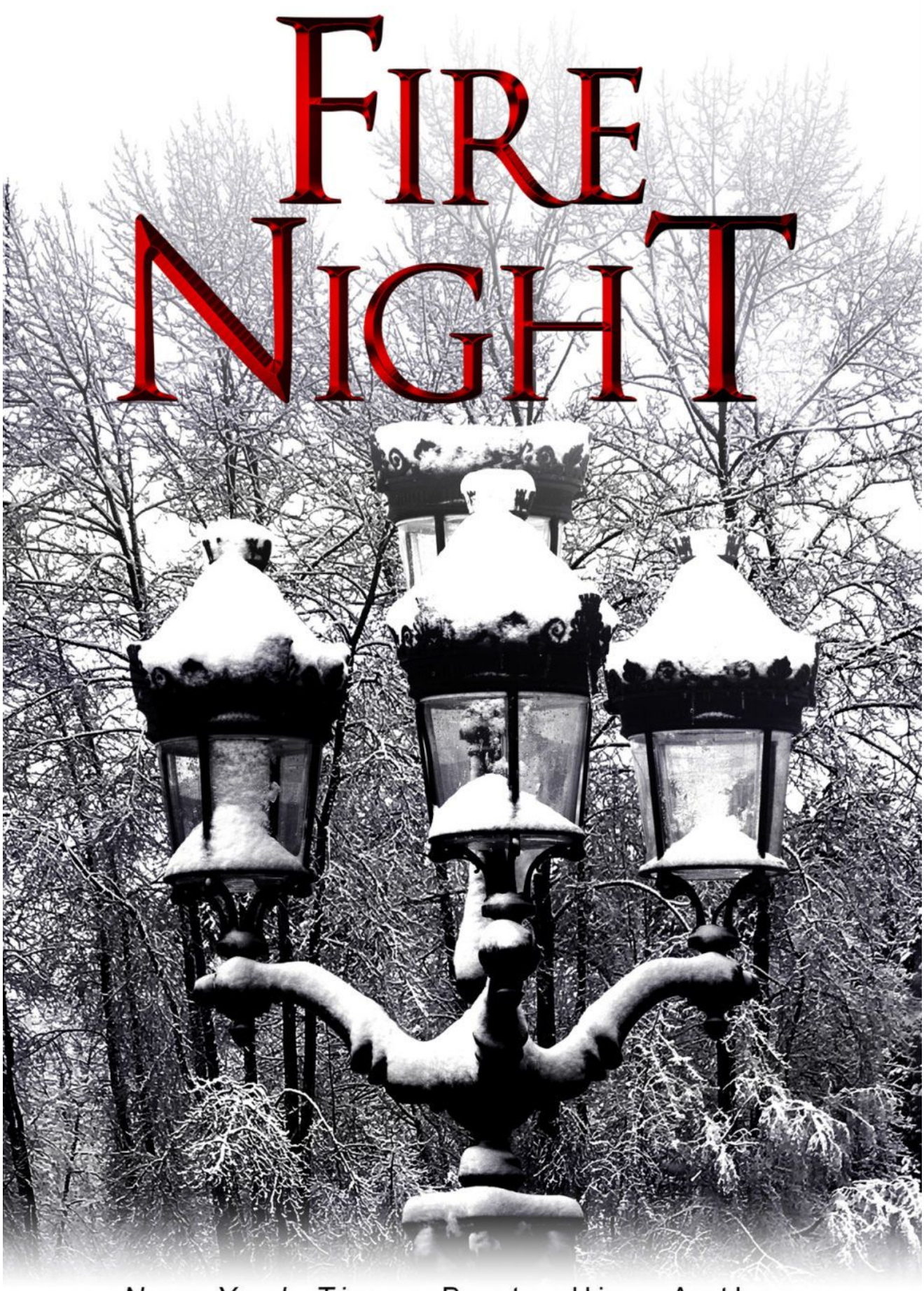
Fire Night

New York Times Bestselling Author

PENELOPE DOUGLAS

Fire Night

PENELiû-iPE DOUGLAS

Penelope Douglas Playlist
Yazarının Diğer Kitapları
Yazarın Notu
Harita ve Soy Ağacı
Epigraf
İthaf Kai
Damon
Will
Michael
Sonsöz
Teşekkür
Ederiz
Credence - Birinci Bölüm Teşekkür Yazar Hakkında

Telif Hakkı © 2020 Penelope Douglas
Kapak Tasarımı © 2020 Pink Ink
Designs

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Elaine York tarafından Düzeltme ve İç Formatlama, Allusion Publishing

Düşüş Serisi
Rakip
Olana
Kadar
Zorla
Alev Alev
Uzaklara
Düşmek
Adrenalin
Asla Yanında

Şeytanın Gecesi Serisi
Yozlaşmış
Sığınak
Kill Switch
Conclave
Nightfall
Fire Night

Stand-Alones
Suistimal Punk
57 Doğum
Günü Kızı
Credence

Ateş Gecesi çalma listesini buradan izleyin

The Rigs'den "Devil's Playground" Nicholas Hooper'dan "In Noctem" Julee Cruise'dan "Into the Night"
Andrew Lloyd Webber'den "Overture (The Phantom of the Opera)" Florence + The Machine'den "Seven Devils"

Ateş Gecesi, Şeytanın Gecesi serisinin bonus romanıdır. *Nightfall'un* epilogundan yaklaşık on ay ***önce geçmektedir.*** Tüm kitaplar birbiriyle bağlantılıdır ve bu kısa öyküye başlamadan önce önceki bölümlerin okunması tavsiye edilir. *Corrupt, Hideaway, Kill Switch, Conclave* veya *Nightfall'u* atlamayı tercih ederseniz, lütfen olay örgüsü noktalarını ve arka hikayenin önemli unsurlarını kaçırabileceğinizi unutmayın.

Serinin tamamı Kindle Unlimited'ta mevcuttur.

Ayrıca, Pinterest'in ruh hali panolarını seviyorsanız, tüm kitaplarım bir tane ile birlikte geliyor. Lütfen okurken *Ateş Gecesi'nin* storyboard'unun tadını çıkarın!

Mutlu okumalar!
xx Kalem

Şeytanın Gecesi Serisi soy ağacını indirmek veya görüntülemek için buraya tıklayın.

Thunder Bay haritasını indirmek veya görüntülemek için buraya tıklayın.

"En umursamazların kalplerinde bile
duygusuzca dokundu."
-Edgar Allan Poe, "Kızıl Ölümün Maskesi"

Z. King için

Kai

Ailemin evini her zaman sevmişimdir. Arkadaşlarım arasında evde olmayı umursamayan tek kişi bendim.

Michael'ın ev hayatı onu sıkmış ve sinirlendirmişti ve Damon biz neredeysek orada olmak istiyordu. Will büyürken oldukça iyiydi ama harekete geçmesi gerekiyordu. Bela onu bulmazsa, o belayı aramaya giderdi.

Yine de evde olmak istemiştim ve yıllar sonra, büyüdüğüm evin ön kapısından içeri girmenin hala bir rahatlığı vardı.

"Ah!" İçeri adım attığımda uzaklardan bir kükreme duyuldu.

Kapıyı arkamdan kapatırken gülümsedim ve Banks'in hırıltısını tanıdım. Babamın dojo'sundaydı, ya kazanıyordu ya da *gerçekten* kaybediyordu.

Temiz havanın ve yaprakların temiz kokusunu içime çektim, annemin mutfaktaki solaryumda yetiştirdiği otların ve bitkilerin kokusu tüm eve sinmişti.

Koridorda yürürken filodendron ağacına ve bambu palmiyesine dokunarak uzandım.

Evin dışı mahalledeki diğer evlerin İngiliz kır evi tarzıyla uyumluyken, içi çok farklıydı. Düzenli, temiz, minimalist tasarım babamın zevkine uygundu. Bitkiler, taşlar ve güneş ışığı gibi doğal unsurlar dışarıyı içeriye taşıyor, bu da uzun kış ayları boyunca içeride yardımcı oluyordu.

Ancak Japon tarzı beyaz ve parlak renkleri tercih ederken, annemin etkisi de belirgindi. Koyu tik zeminler, kilimler ve oraya buraya serpiştirilmiş renkler. Her zaman rahat bir mağaraya giriyormuşsunuz gibi hissederdiniz. Ailem uzlaşma konusunda iyiydi ve ben burada kendimi her zaman güvende hissettim.

Duvardaki apliklerin içinde mumlar parlıyordu, Ateş Gecesi için hazırdılar. Noel'e daha birkaç gün vardı ve annemle babam Thunder Bay'deki yeni Noel geleneğini yerine getirmek için pek acele etmemiş olsalar da Jett ve Mads'in bu geleneği sevdiğini bildikleri için buna mecbur kaldılar.

Ellerimi yukarı kaldırdım, üşüyen parmaklarıma sıcak hava üfledim ve buz gibi alyansımı hissettim.

"Büyükanne..." Jett'in kıkırdadığını duydum.

Köşeden bakarken, kapının çerçevesine yaslandım ve kızım ona bir tutam un fırlatırken, kendi burnu ve yanakları da tozla kaplanırken annemin arkasını dönüp gülmesini izledim.

Gözlerimi indirdim ve kızımın bir taburenin üzerine diz çöküp hamur yoğurmaya devam ederken arkasından çıkan çıplak ayaklarını gördüm. Sekiz yıl önce bu şeyleri ağzıma sığdırabiliyordum. Çok hızlı büyüyordu ve ben zamanın durmasını istiyordum.

Ya da daha fazla çocuk istedim.

Ta ki Damon'ın evine gidip on dakika sonra migrenim tutmuş bir şekilde ön kapıdan koşarak çıkana kadar. Dadıları her gün içki içiyordu ve bunun nedenini anlamamış gibi davranmayacaktım bile.

Annemi ve kızımı yan yana çalışırken izledim, mutlu oldukları için mutluydum. Mads de annesi ve kız kardeşiyle birlikte gelmişti ama şu anda ortalıkta görünmüyordu. Muhtemelen şarap mahzenine saklanmış, kitap okuyordu. Her evde saklanacağı bir köşe vardı. Evdeki bahçe labirentinin derinliklerinde bir köşe. Damon'ın evinde bir dolap. St. Killian'daki galeride. Will'in evinde perdelerin arkasında bir pencere kenarı.

Jett için endişelenmediğim şekilde onun için endişelensem de, onu nerede bulacağımı her zaman biliyordum. Beni hiç korkutmadı.

Jett tabureden atlayarak, "Tuvalete gitmem gerek," dedi. "Ellerini yıka," dedi annem ona.

Jett koşarak çamur odasına gitti, un kaplı ellerini küçük önlüğüne sildi ve kapıyı kapattı.

Mutfağa girdim. "Sen iyi bir annesin, biliyor musun?"

Annem bana baktı, elleri kâsenin içinde durakladı. "Bir ev dolusu çocuğun olmalıydı," dedim ona.

Kendi kendine gülümsedi, ben arkasından yaklaşıp kollarımı omuzlarına doladığımda hamuru işliyordu. Çenemi şakacı bir şekilde boynuna soktum.

"Sen yeterliydin," dedi. "Belki de

çok fazlaydın?"

"Oh, evet." Alay etti. "Çok fazla."

Kıkırdadım, gerçekten yalan söylemiyor olsa da şakasını takdir ettim. Tutuklanıp hapse atılmak onlar için cehennem azabıydı ve sebep olduğum hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı için yeterince utanıyordum, ama onların tek çocuğu olduğum için daha da çok utanıyordum. Daha iyisini yapmadığım için kendimden nefret ediyordum.

Annemin önlüğünün arkasına saklanmış küçük gümüş kolyeye baktım. Roma'nın Aziz Felicitas'ı. Onu daha sıkı sıktım ve o da duraklayarak bana izin verdi.

Büyükanne olmayı çok severdi.

"Hâlâ dojo'dalar mı?" Geri çekilip muhtemelen Jett'in atıştırmalığı olan küçük kaseden mandalina portakalı dilimlerinden birini koparak sordum.

Ağzıma soktum.

"İki saattir," diye yanıtladı annem. "Git bak bakalım hâlâ hayatta

mı?" "Karım o yaşlı adamla başa çıkabilir."

Annemin gözlerini üzerimde hissederek koridora doğru yürüdüm. Durdum ve omzumun üzerinden bir bakış fırlatarak başımı salladım. "Boş ver. Bunu söylediğimde aptalca olduğunu biliyordum."

Güldü, ikimiz de hala babamla başa çıkabilecek tek bir kişi bile görmediğimizi biliyorduk.

"Bu gece geliyorsun, değil mi?" Ona sordum.

Göğsünün ağır bir iç çekişle düştüğünü ve kapüşonlu gözlerinin bana bir bakış attığını gördüm. "Sakin bir akşam geçirmek istiyorum, teşekkürler."

"Ne demek istiyorsun? Sakin olacak."

Kaşları yukarı kalktı ve kahkahamı geri çektim.

Tamam, tamam.

"Belki," dedi ve işine geri döndü.

Başımı salladım ve gülümseyerek döndüm. Bu *gece hava sakin olsa iyi olur.*

Koridora yöneldim, sürgülü kapıdan çıktım ve kaya bahçesine adım attım. Minyatür ağaçlar, çalılar ve karla kaplı göletler evin ortasındaki açık havada huzurlu bir vaha yaratmıştı. Bankalar ve

Meridian City'deki evimizde buna benzer bir şey yaratmıştım, buradaki evimizin yabani bitki örtüsünü ve bahçe labirentini tercih ettiğini düşünürsek bu bir başarıydı. Ben ise büyüdüğümden beri daha stilize bir manzarayı tercih ediyordum.

Bulutlar alçakta asılı duruyor, bu gece daha fazla kar vaat ediyordu ve havadaki buzun kokusunu alabiliyordum. Şeytan Gecesi kanımızda vardı ama Ateş Gecesi benim favorim olmaya başlamıştı. Yılın bu zamanını seviyordum.

Kapıya geldiğimde paneli kaydırarak açtım ve sessizce içeri girip fusumayı arkamdan kapatırken dojonun ortasında antrenman yapan onları hemen fark ettim.

Kasabadaki şenlikler çoktan başlamıştı ve geç kalacaktık ama kalbim kabarmıştı ve henüz yarıda kesemezdim. Banks ve babamı izlemeyi seviyordum. Onun ailemle vakit geçirmesini izlemeyi seviyordum.

"Bana bakıyorsun," dedi babam, onun tekmesini engelleyerek.

Babama saldırdı, at kuyruğundan çözülen saçları gözlerine dökülüyordu ve ter babamın göğsünü ve boynunu kaplamıştı.

Bir yumruğu engelleyerek ona doğru ilerledi. "Bana bakmayı kes," diye bağırdı. Zaman kazanmak için onun etrafında dönmesi gerekirken geri çekildi.

"Beni izlediğinde görmüyorsun," dedi ona. "Her şeyi görmelisin."

Hırladı, bir yumruk attı ve ardından yüksek bir tekme savurdu; Mads sonuncusunu yakaladı ve o sert siyah kaşlarını çatmadan savurdu. Mads her geçen gün ona daha çok benziyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, tavana kadar uzanan kirişin gölgesinde kalarak karımın yana doğru sendeleyişini izledim, zor nefes alıyordu ve çoktan bitkin düşmüştü.

Sensou'da haftada birkaç kez antrenman yapardık. Çok formdaydı. Ya da öyle olmalıydı.

Babam ona yaklaştı, bol siyah bir pantolon giymişti, tuzlu ve biberli saçları alnına daha fazla ter dökmüştü.

Onu tekrar yukarı çekti ve aşağıya baktı. "Gözlerini kapat."

Sırtı bana dönüktü ama dinlememiş olmalı çünkü adam tekrar söyledi.

"Gözlerini kapat," diye ısrar etti.

Orada durdu ve bir süre sonra omuzlarının dikleştiğini ve nefes alış verişinin düzleştiğini fark ettim.

"İçeri," dedi, onunla birlikte nefes alarak. "Dışarı."

Birkaç kar tanesi pencerelerin dışındaki durgun zeminde uçuşurken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bu dersi hatırladım.

"Tekrar," dedi.

Banks'in zihninin berraklaşmasını beklerken ikisi de yavaşça nefes alıp verdiler.

"Gözlerini kapalı tut," diye talimat verdi.

Kollarını iki yanına sarkıttı ve düzenli nefes alıp vermeye devam etti.

"Beni görüyor musun?" diye sordu. "Kafanda hâlâ önündeki resmim var mı?"

"Evet," diye cevap
verdiğini duydum. "Ne
görüyorsun?"

Tereddüt etti.

"Tam olarak ne görüyorsun?" diye
açıkladı. "Gözlerini."

"Ve?"

"Yüzün."

Bir süre onu inceledi ve sonra devam etti. "Uzaklaştır. Şimdi ne görüyorsun?"

"Etrafınızdaki... oda mı?" diye cevap verdi.

Sesini sakinleştirerek içeri girdi. "Nefes al," diye fısıldadı. "Başka ne görüyorsun? Beni hareket ettir."

Kafasının içinde bir sahne izliyormuş gibi başını hafifçe eğdi. "Kolların ve bacakların."

"Ve?"

"Ayakların," dedi. "Yer değiştiriyorlar."

Sonunda görmesini istediği şeyi görmüş gibi başını salladı. "Eğer çok yakından bakarsan, hiçbir şey göremezsin. Anlıyor musun?"

Başını salladı.

Görmesi gerekiyordu ama özel olarak değil, sanki görüş alanındaki her şey, hatta çevre bile odak noktasıymış gibi. Onları gördüm, ama aynı zamanda annemin kedisi Frost'un yukarıdaki kirişte sessizce soluduğunu da gördüm. Banks ve babamın birbirlerine baktıklarını görebiliyordum, aynı zamanda dışarıdaki havada neredeyse süzülen kar tanelerini de görebiliyordum.

"Gözlerini aç," diye talimat verdi.

Bir adım geri çekildi ve dövüş pozisyonuna geçti. "Uzaklaş."

Kadın pozisyonunu alamadan, adam bir adım attı ve bir yumruk savurdu. Kadın elini kaldırıp yumruğu savuşturdu ve ardından gelen bir başka yumruğu hızla savuşturdu.

Gülümsedim.

Ve sonra, iş başındaydılar. Duruşa geçti ve bir dakikadan kısa bir süre içinde yumruklar ve ayaklar havada uçuştu. Kollar ve bacaklar savruldu, uçuştu ve homurtular odayı doldurdu; adam kadının kalçasını yakaladı ve kadın da adamın böğrüne bir yumruk indirdi.

Hareket ettiler, Banks onun üzerine ilerledi ve sonra o da Banks'in üzerine, birbirlerinin etrafında dönerken adımları minderde uçuştu. Bir el bir yumruğu savuştururken diğeri araya girip bir diğerini itti.

Her birinin ne yaptığını bile takip edemiyordum, çok hızlı hareket ediyorlardı. Kollar havaya kalkıyor, bilekler bileklere çarpıyor, sonra da tekmeler havada uçuşuyor ve sadece savunuluyordu.

Dans gibiydi.

Babamın yüzündeki gülümsemeyi izlerken kalbim küt küt atmaya başladı, nefesim bir an durdu ve sonra...

Adam birkaç adım geriledi, kadın bir yumruk daha attı ve adam tam zamanında kadının bileklerini yakalayarak onu durdurdu.

Gülümsedi, Banks donakaldı, sert nefesler odayı doldururken ve babama bakarken.

Tanrım. Önce o durdu. Onu yormuştu.

Gülümsememi elimle kapattım, kalbim gururla kabardı. Yakında Mads ve Jett de böyle olacaktı ve geleceğimizde tehlike olacağını hiç tahmin etmemiş olsam da bunun mümkün olduğunu biliyordum. Ailemin gelebilecek her şeye karşı en azından biraz hazırlıklı olduğunu bilerek daha rahat nefes aldım.

Ama bu gece değil. Bu gece parti içindi.

Onu bırakarak doğruldu ve omuzlarından tutarak ona doğru yürüdü. Varlığımı kabul etmemişlerdi ama babam muhtemelen burada olduğumu biliyordu.

Nefes almaya çalışırken vücudu bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Adam aşağıya baktı. "Güzel," dedi yumuşak bir sesle.

Ona baktı ama sonra başının düştüğünü ve çenesinin büküldüğünü gördüm. "Şimdi git ve bu gece eğlen," dedi ona.

Kendimi duvardan ittim ve Banks'e doğru yürüdüm, o da dönüp gözlerimle buluştu. Gözyaşları içindeydi ve babam yanımdan geçerken başını sallayarak benim geldiğim yöne doğru giderken hızla gözlerini kaçırdı.

Çenesini yukarı kaldırarak, hafif bir ter tabakasıyla parlayan ve yeşil gözleri ışıldayan güzel yüzüne baktım.

Babamın ardından baktı, Jett onu kaya bahçesinde geçti ve geçerken büyükbabasına bir selam verdi. O da bu jeste karşılık verdi.

"Çok şanslısın, biliyor musun?" Banks sesi titreyerek konuştu. "Seninle gurur duyuyor."

Yüzüne dokundum.

"Çok şanslısın," dedi tekrar ve sesindeki çatlağı duyabiliyordum.

Onu yanıma getirdim ve daha fazla gözyaşı dökerek titrerken alnından öptüm. "O da seninle gurur duyuyor," diye fısıldadım.

Onu kollarıma alarak sıkıca sarıldım, sahip olmadığı tüm anılardan nefret ediyordum. Ebeveynleri olmadan nasıl acı çektiğini ve benim ne kadar çok şeyi hafife aldığımı. Babam hiçbir zaman sıcak biri olmamıştı ama Evans Crist ya da Gabriel Torrance'tan çok farklıydı. İyi bir adamdı ve gerçek bir babanın nasıl bir his olduğunu öğrenene kadar otuz yaşından fazla yaşadı.

"Seninle çok gurur duyuyor bebeğim," dedim ona tekrar.

Sıcak ya da değil, babam hiçbirimiz için burada değildi. Hepimiz şanslıydık.

Jett yaklaştı, kolları bizi sardı - zaten ulaşabildiği kadarıyla - ve sarılmaya katıldı. Kızlarımı kucaklayarak kıkırdadım.

Bir süre sonra Banks gözlerini kuruladı ve derin bir nefes alarak biraz geri çekildi.

Kızımıza baktı. "Makyajıma yardım eder misin?" diye sordu.

Ama onları orada durdurdum ve Jett'e, "Aslında git büyükannene kestanenin nasıl saksı değiştireceğini sor," dedim. "Önce annemin duş almasına yardım etmeliyim."

"Kai..." Banks azarladı.

Ne? Ona bakakaldım. *Büyükanne ve büyükbabalar ne içindi ki?*

"Üşümüyor musun?" Banks kollarını benimkilere doladı ve ısınmak için bana sarıldı.

Akşamın keskin havasını içime çektim ve buharı dışarı üfledim, yaprak dökmeyen ağaçların üzerinde asılı duran karı ve akçaağaçların gece gökyüzüne doğru uzanan çıplak, siyah dallarını seyrettim.

"Bayıldım," dedim ona, bir saat sonra ailemin evinin önünde durmuş bizi dinlerken. "Her şey çok sessiz."

Ona baktım ve giyinmesinin neredeyse hiç zaman almamasına hayran kaldım. Kırmızı straplez elbisesi ışıl ışıldı, siyah saçları kıvrılmış ve ensesinden yana doğru tutturulmuştu. Muhteşemdi.

O ve Jett yüzlerini süslemişlerdi; gözlerinin üzerinde beyaz elmas şekilleri ve uçlarına yapıştırılmış mücevherlerle sevimli palyaçolar gibi görünüyorlardı.

Siyah pelerini üzerine attım ve o iç cebini karıştırıp eldivenlerini çıkarırken bağladım.

"Soğuk moleküllerin yayılmasını yavaşlatır," diye açıkladım. "Daha az kirlilik.

Hava çok temiz."

Ve sessiz. Kışı en çok bu nedenle severdim. Bulutların arasından yıldızlar görünürdü ve yakınlarda su olmamasına rağmen uzaktan su sesi duyabilirdiniz. Gecenin karanlığında toprağın üzerindeki donmuş örtü dünyayı o kadar sessizleştirirdi ki normalde duyamayacağınız şeyleri duyabilirdiniz.

Unutulmazdı.

"Kar geliyor," dedi bana. "Acele etsek iyi olur."

Evet. "Fırtına öncesi sessizliğin tadını çıkarıyorum," diye takıldım.

Ve karı kastetmedim. Annem haklıydı. Aile bir araya geldiğinde dram her zaman azalırdı.

Mads, siyah gömleği ve takım elbisesinin üzerindeki siyah kravatını düzelterek evden çıktı ve Jett koşarak onun yanından geçip bana doğru geldi.

Onu kucağıma aldım, pembe elbisesi ve beyaz taytı hayatında hiç pembe giymemiş annesi tarafından seçilmişti. Asla.

Bana gülümsedi, kırmızı dudaklarının arasından beyaz dişleri görünüyordu. "Ateş Gecesi benim favorimdir," dedi Jett, araba yolunu kaplayan titrek fenerlere bakarak.

"Biraz daha mum yakmaya hazır mısın?" diye sordum. Başını salladı. "Yürüyebilir miyiz?"

Ona hayır demek için ağzımı açtım, bunun hızlı bir gezinti olmadığını biliyordum, özellikle de Banks uzun bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişken, ama...

Annesi pelerinini onun etrafına sardı ve "Kesinlikle" diye cıvıldadı.

Jett'i yere bıraktım ve elini tuttum, o ve Mads yola çıkarken Banks ve benim aramda yürüyorlardı.

Ailemin evi St. Killian's'ın karşı tarafındaydı ve yürüyüş soğuk olsa da akşamın tadını bir süre daha çıkarabilmekten şikâyetçi olmayacaktım. Tek umudum Banks'in yolda bileğini burkmamasıydı.

Caddeyi geçip parkta y ü r ü r k e n ay tepemizde parlıyordu, daha fazla fener ateş ışığıyla yolumuzu aydınlatıyordu.

Bu gecenin kuralı buydu. Elektrik ışığı yok.

Bu bir yasa ya da uyguladığımız bir şey olduğundan değil, ama ateş ışığında her şey farklı görünüyordu ve hangimizin standardı belirlediğinden emin değildim, ama herkes bunun güzel olduğu konusunda hemfikir görünüyordu.

Kısa sürede bu bir gelenek haline geldi. Kış gündönümünde güneş battığında Thunder Bay neredeyse tamamen ateşle aydınlatılırdı; mumlar, fenerler, şenlik ateşleri...

Esintiyle taşınan sesler, katedraldeki koronun uzaktan söylediği şarkılar havadaki ayazı ve ayaklarımızın altındaki uyuklayan kökleri ısıtıyordu.

Sola baktığımda köydeki yangınları, şenliklerin ve geçit töreninin tadını çıkaran kasabanın çoğunu gördüm ve yavaşça başımı çevirdim, kasabayı süsleyen tüm titrek alevleri gördüm.

Hiçbir şey, Şeytan Gecesi bile daha büyülü değildi, çünkü bu gece yılın en uzun gecesiydi. Özel bir geceydi.

Kar etrafımıza daha yoğun bir şekilde yağmaya başladı ve Mads ile Jett, siyah saçlarını süsleyen pullarla köprüden geçtiler.

"Bakın!" Jett kenarın üzerinden aşağıda akan nehri işaret etti.

Küçük bir römorkör bize doğru ilerledi, dışını beyaz ışıklar süslüyordu ve çocuklar köprünün altında kaybolmasını izlerken hepimiz orada durduk ve sonra çıktığını görmek için diğer tarafa koştular.

Banks ve ben öylece kaldık, köye doğru bakıyorduk; köyün ötesinde Cold Point, Deadlow Adası ve tatil köyümüz Coldfire Inn vardı. Müzik, ışıklar, karlara bürünmüş kasaba... Uzun ve derin bir nefes aldım, kollarımı ona doladım ve bütün gece bu noktada kalmaktan memnun oldum.

"Hayatımızı seviyorum," diye fısıldadı nehre bakarak.

Dudaklarımı şakağına bastırarak gözlerimi kapadım ve ben de bunu hissettim. Bu nadir sakin anlarda mutlak memnuniyet.

Ama içimi ç e k t i m , kardeşinin bu gece bunu mahvetmesinin üç saniye süreceğini biliyordum.

Michael ve Will biraz daha uzun sürebilir.

Yola koyulduk, köprüyü geçtik ve uzun araba yolunda dans eden ateş çanakları ve evin çevresine asılmış meşalelerle Aziz Killian'a giden sessiz yolda yürüdük.

Jett'in gözleri heyecanla parladı.

Rika bunu çocuklar için yapmıştı ama Ateş Gecesi'nin arkasındaki tüm fikir Winter'a aitti.

"İşte çocuklar!" Jett bağırdı, kar biraz daha ağır yağıyordu.

Başımı salladım, Damon'ın çocuklarının yan taraftaki ağaçların altında koşuşturduklarını, karanlıkta saklambaç oynadıklarını gördüm.

"Git oyna," dedim ona.

Koşarak bir sandığın arkasına saklandı, parlak, siyah Mary Janeleri karı tekmeliyor, ağzından çıkan buhar konumunu ele veriyordu.

Mads merdivenleri tırmandı ve hemen sol tarafta en sevdiği saklanma yeri olan merdivenlerden yukarı yöneldi.

Banks kendini bana doğru bastırdı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve birkaç saniye boyunca tuttu. "Em ve Rika ile konuşmam gerek, tamam mı?"

Başımı salladım, gitmesine izin verdim.

Korkulukları yaprak dökmeyen yeşillikler ve kurdelelerle süslenmiş döner merdiveni tırmandı ve ben de arkasından yukarı bakarak yukarıdaki karanlık galeride kayboluşunu izledim. Sonra uzandım ve küçük masanın üzerindeki buketten bir gülün tomurcuğunu koparıp yakama taktım.

Henüz hiçbir misafir gelmemişti, şamdanlar hâlâ karanlıktı ve ağaç aydınlatılmamıştı. Kar gökyüzünden aşağıya doğru süzülürken çocuklar dışarıda gülüşüp çığlık atıyorlardı ve ben de gecenin tüm olayları başlamadan önce onların oyunlarını izlemek için pencereye doğru yürüdüm.

Ama sonra üstümde bir ses duydum ve başımı kaldırıp baktığımda Octavia'nın ikinci kata bakan korkuluktan sarktığını gördüm.

"Tavi!" Ben patladım.

Bir elinde kılıç, diğer eliyle asılmış, küçük yüzü öfkeyle kazınmıştı.

Ama sonra ayağı kaydı ve düştü, nefesim kesildi, fırladım ve onu kollarımla yakaladım. "Oh, kahretsin. Ne oluyor lan?"

Onu kucakladım, küçük bedenini sıkıca kavrarken kalbim boğazımda düğümlendi, tırnaklarım siyah işlemeli korsan paltosuna ve deri botlarına battı.

Aşağı baktım ve kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Boğazını keseceğim, seni köpek!" Ve oyuncak kılıcının plastik bıçağını boynuma bastırdı.

Oh, Tanrım. Gözlerimi devirmiştim.

Onu kaldırıp omzuma attım ve mutfağa doğru yürüdüm.

"Ve sen de kesinlikle babanın kızısın," diye takıldım.

Ona ne olmuş olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Ve hiç umursamadı. "Bırakın beni!"

"Hiç şansın yok," diye karşılık verdim. "Ne düşünüyordun, ha?"

"Haşereye gizlice yaklaşıyordum!" diye açıkladı, kıpırdanmaya ve elimden kurtulmaya çalışıyordu. "Mürettebatımı avlamaya çalışıyor!"

Yemek servisi yapanların yanından geçerek mutfağa girdim ve Octavia'yı yan taraftaki tezgâha, ayak altında olmayacak bir yere bıraktım.

"Dikkatli olmalısın." Siyah gözlerinin içine baktım. "Anlıyor musun?"

İki yaşındayken attığı bir takla yüzünden sağ gözünün üzerinde oluşan küçük yara izini vurgulamak için kaşlarını çattı.

"Küçük kafatasını çatlatırsan annenle baban mutlu olmaz." Buzdolabına doğru yürüdüm ve bir meyve suyu kutusu çıkardım, pipeti onun için içine soktum. "Baban bunu kaldıramaz. Herkesin seni ne kadar sevdiğini biliyor musun?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Durdum ve ona baktım. Bu tür bir konuşma beni iyi bildiğim karanlık bir yola sürükleyebilirdi.

Yanına gittim ve meyve suyunu ona vermek yerine tezgâhın üzerine bıraktım ve avuçlarımı iki yanına yerleştirdim. "Bana bak," dedim ona. "Korkmadığını biliyorum. Ama korku ve tedbir iki farklı şeydir. Eğer sana bir şey olursa, baban bundan sağ çıkamaz. Bunu anlıyor musun?"

Henüz beş yaşındaydı ve yüzünde boş bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Gerçek bir kaptan örnek olur." Parmağımla kafasına vurdum. "Gerçek bir kaptan aklını kullanır, tamam mı? Bir gün hayatının bir anda değişebileceğini öğreneceksin. Dikkatli olmak akıllıcadır ve akıllı insanlar daha iyi bir yol bulur."

"Ama korku ile ihtiyat arasındaki farkı nasıl öğreniyorsunuz?" diye sordu bir ses.

Tekrar ayağa kalktım ve döndüğümde Damon'ın kapı aralığında oyalandığını gördüm. Bu gece için kısmen giyinmişti; siyah pantolonu ve parlak ayakkabıları vardı, saçları yerindeydi. Ama ceketi ve kravatı hâlâ yoktu ve beyaz gömleğinin kolları kıvrılmıştı.

"Tecrübeyle," diye cevap verdi ben cevap vermeyince.

Yanıma geldi ve omurgam sertleşti, çünkü ebeveynlik tarzlarımız kesinlikle anlaşamadığımız bir başka alan haline gelmişti. Ailemizin dışından biri olsa umurumda olmazdı ama çocuklarım daha fazla disipline alışmışken, onların neden kirişlerden sallanmasına izin verildiğini açıklamak gittikçe zorlaşıyordu.

Kızını kucağına alırken, "Ve daha fazlasını bilen insanların rehberliğiyle," diye karşı çıktım.

Octavia'ya bakıp kaşlarını kaldırdı. "Kurallara teslim olmuş ve hayal gücünü kaybetmiş insanlar demek istiyor."

Gözlerimi kapattım. "Baban sokakları tek başına geçmene izin veriyor mu?" Ona sordum.

Meyve suyunu emdi, bu genç yaşında bile aptalca tartışmalarımıza karışmaması gerektiğini biliyordu.

"Çünkü, dediğim gibi..." Damon'a acı acı gülümsedim. "Daha fazlasını bilen insanlardan rehberlik."

"Peki dinlemeye değer olanları nasıl belirliyorsun?" diye sordu Octavia'ya ama aslında sadece beni kızdırmaya çalışıyordu. "Dinlemiyorsun. Kendini dinliyorsun."

"Ve bunu yaparken," dedim ona, "seçimlerinin hayatının geri kalanında yaşamak zorunda kalacağın sonuçları olduğunu kendine hatırlatmayı unutma. Rehberlikle daha iyi seçimler yapacaksın."

"Yaptın mı?" Damon sonunda bana baktı, ne demek istediğini anlamam için hapishanede geçirdiğimiz sürenin hatırlatılmasına gerek yoktu.

İğne.

O kötü bir aileden geliyordu. Ben iyi bir aileden geldim. Yine de ikimiz de hapse girdik.

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Yani, onun için kesinlikle köprüden atlardım, ama...

Kızını ve kendinden memnun sırıtışını alıp dışarı çıktı ve ben kafasının arkasına bir şey fırlatma dürtüsüyle savaştım.

Az önce çocuğunun hayatını kurtardım. Ya da en azından birkaç kırık kemiği.

Ama hey... *bu onun için bir deneyim olurdu. Göğsüne biraz kıl koyardı. Rawr.*

Mutfaktan çıktım, kurabiyelerin, makaronların ve diğer tatlıların şekerli vanilya kokusu evi doldururken, garsonlar tepsileri yemek odasına taşıdı.

Madden şamdanları yakmak için Ivar'a katılmıştı, her biri evin etrafında tur atıyordu ve ben balo salonuna doğru ilerledim ama Damon'ı tekrar görünce durdum.

Işıklar söndürülmüştü, mumlar altın ve kırmızı zemin üzerinde parlıyordu, yaprak dökmeyen ağaçlardan, ökse otundan ve şeker eriklerinden oluşan tatil çelenkleri sağdaki şöminenin üzerine örtülmüştü ve arkamdaki merdivenin korkuluğuna sarılmış olanlarla eşleşiyordu.

Eşimin kardeşiyle dans etmesi dışında dans pisti hâlâ neredeyse boştu.

Arkama yaslanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve onları birlikte görünce yumuşadım. *Tamam, tamam*. Ondan nefret etmiyordum. Onu seven birinden nefret edemezdim.

Adam kızın sırtına eğilip onunla birlikte dönmeye başladı ve kız gülmeden önce kocaman gülümsedi ve adam gittikçe hızlanırken kollarını ona doladı.

Onları izlerken gülümsedim.

Yakınlarda Rika, Jett'le dans ediyordu; Rika sayarken ikisi de ayaklarını izliyor ve Jett'e adımlarında yardım ediyordu. Siyah elbisesi, artık yaklaşık beş aylık olan küçük bebek yumrusuyla geriliyordu.

Will'in kızları Indie ve Finn, bale dansçılarıymış gibi çiftlerin etrafında dönüyorlardı; Finn'in saçındaki siyah tüyler, hatırladıkça midemin bulanmasına neden oluyordu. Banks'le Papa'nın balo salonunda, Damon'ın siyah tüyler içindeki annesinin pistte bir hayalet gibi dolaşmasını izlediğimiz an sanki dün gibiydi. Omurgama bir ürperti yayıldı.

"Kai?" dedi biri.

Arkama baktığımda Winter'ın iki eliyle korkulukları tutarak merdivenlerden indiğini gördüm.

Ona uzandım, bana doğru yönlendirdim. "Evet, işte," dedim. "Beni kokladın mı?"

Yoksa ben olduğumu nasıl bilebilirdi?

Güldü ve yanımda bana katıldı. "Mm-hmm. Çok güzel kokuyorsun."

Gülümsedim ve gözlerimi tekrar balo salonuna çevirdim. Oğlum ortadan kaybolmuş ve Ivarsen kardeşlerine katılarak yanımızdan geçip balo salonuna doğru koşmaya başlamıştı.

yemek odası ve tatlılar, şüphesiz.

Farlar dışarıya yaklaştı, konuklar gelmeye başladı.

Winter bana, "Octavia bu geceki kilitlenmeye gitmek istemiyor," dedi.

"O zaman Mads de gitmeyecek."

"Hayır."

Bu yüzden bana söylüyordu, böylece ben de hazırlıklı olacaktım. Yetişkinler gece boyunca dans ederken ya da şenliklerin eğlencesine katılırken, çocuklar tiyatroda kendi maceralarını yaşayacaklardı. En azından gece yarısına kadar, eve gelip hediyeleri açabilecekleri zamana kadar.

Kış, yılın bu zamanını özel kılarak güzel bir iş çıkarmıştı. Noel'i çok severdi ama o günün hep buruk geçtiğini düşünürdü, çünkü sezonun hemen hemen bittiği anlamına geliyordu. Artık kutlamalarımıza gündönümünde başlıyor, önümüzde hâlâ neşeli günler olduğu için mutlu oluyorduk.

Winter, "O çok şanslı bir çocuk," dedi. "Üzerine titreyen bir sürü insan var."

Başımı salladım, ikinci katta bir gölge gördüm. Mads yine saklandığı yere çekilmişti.

"O bir maceracı," diye cevap verdim. "Mads değil. Onun yerine geçerek yaşayabilir."

"Ve onu her yere sürükleyebilmesine bayılıyor," diye ekledi, "ve asla ona kızmıyor. Erkek kardeşleri... o kadar esnek değil."

Kardeşleri belaydı. En azından Mads iyi bir örnek oldu.

Orkestra akordunu bitirdiğinde hoparlörler kapandı ve evin her yerini sessizlik kapladı.

"Bu sese bayılıyorum," diye fısıldadı

Winter. "Ne sesi?"

"Bu eski yerin cereyanı alevlere çarpıyor," dedi. "Duyuyor musun
Bu mu?"

Kulaklarımı eğittim, rüzgar üstümüzdeki katlarda uğulduyordu, onların rüzgarlar alevleri titretiyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Hayaletler gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "Ateş ışığında her şey daha güzel, değil mi?"

Ona baktım, uzun kirpikleri artık güzel bir şey göremeyen gözlerinin üzerine dökülüyordu, ama bu onun için de hiçbir şeyin kaybolduğu anlamına gelmiyordu. Sadece şimdi farklı görüyordu.

Dönerek elini kendi elime, diğer elimi de beline koydum ve onu dans pistine doğru yönlendirdim. "Sıkı tutun."

Dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü ve süzüldük, saçlarının dalları yüzüne düşerken ben onu müziksiz bir şekilde yönlendiriyordum. Siyah elbisesi arkasında dalgalanıyor ve saçındaki kırmızı kurdeleler dalgalanıyordu.

"Oldukça iyisin," dedi bana. "Şaşırdın

mı?"

"Şey..." Omuz silkti, detay vermedi.

Döndük ve hareket ettik, o kıkırdayana kadar daha hızlı ve daha hızlı, ama ayağını asla kaybetmedi, kollarımda havadan daha hafifti.

Sanırım sadece dövüşte başarılı olduğumu düşünüyordu ama annem de bir centilmen yetiştirdi.

"Dans edemeyen bir adama asla kılıç verme," diye Konfüçyüs'ü okudum yavaşlarken.

Kaşlarını birbirine kenetledi, zor nefes alıyordu. "Neden?"

"Çünkü bir ölüm silahı, yaşamamış birinin elinde olmamalı."

Sadece tek bir bakış açısını anlıyorsanız dünya adına konuşamazsınız.

Durdum ve ona baktım, aklıma bir fikir geldi. "Mads ve Jett'e nasıl dans edileceğini öğretmeni istiyorum."

Başını eğdi.

Bunu neden yıllar önce düşünmemiştim? İyi bir eğitim almanın ve kendilerini savunmayı öğrenmenin onları güçlü kılacağını varsaymıştım ama onları mutlu eden şeyleri teşvik etmek için hala zamanım vardı. Mads dans etmekten nefret ederdi ama bir gün bu bilgiye değer verebilirdi.

Bir süre sonra başını salladı. "Tamam."

Tam o sırada Damon araya girerek karısının elini ve belini kendi eline aldı. "Affedersiniz."

Geri çekildim, içeri girmesine izin verdim ve karımı yakalamak üzereydim ki bana doğru geldiğini gördüm.

"Misafirler geliyor," dedi. "Hadi gidip avizeyi yakalım."

Oh, bu doğru.

"Jett," diye seslendim, kızımı bana doğru sallayarak. "Indie? Finn?"

Konuklar içeri süzülmeye başladı, Rika ve Michael kapının yanında durup insanları selamlarken, vestiyerler de kadınların şallarını ve eldivenlerini aldı. Yeşiller giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış ve bukleleri sırtından aşağı dökülen Emory, avizenin etrafında dönerek tüm çocuklara keçeli kalem ve fesleğen yaprağı dağıttı.

Fuayenin zeminine yayılan konuklar, çocukların yaprakların üzerine gümüş kalemle yeni yıl dileklerini yazmalarını ve ardından ayağa kalkarak avizeden bir mumla onları yakmalarını izlemek için etraflarında dolaştılar.

"Neden yakıyoruz?" Dag küllenmiş yaprağını Emmy'nin tuttuğu bakır kâseye bırakırken Gunnar sordu.

Indie, "Dileği evrene salıveriyor," diye açıkladı.

"Ben de geçen yıl şöhret dilemiştim," diye karşılık verdi kız kardeşi, "ama gerçekleşmedi. Bence bu işi yanlış yapıyoruz."

Gülümsedim, tüm çocukların teker teker ayağa kalkıp yanan yapraklarını tabağa atmalarını izledim.

"*Henüz* gerçekleşmedi," diye söze karıştı Winter.

Will bu ritüele yaklaşık sekiz yıl önce başladı. Yeni bir gelenek. Töreni hayatımızda tutmanın bir yolu ve çocukların hatırlayacağı ve belki bir gün kendi çocuklarına aktaracakları eğlenceli bir şey.

Bakışlarım Mads'te durdu, elindeki yaprağı aleve doğru tuttuğunu ama yakmak yerine geri çektiğini gördüm. Takım elbise ceketinin içine sokarak Octavia'ya yardım etmek için döndü ve yaprağı aleve dokundururken elini sabitledi.

Merdivenlerde bir figür belirdi ve başımı kaldırıp baktığımda Athos'un, kızımın on yedi yaşındayken giydiğini görmekte zorlanacağım, V yaka dekolteli, son derece biçimli gümüş bir elbiseyle indiğini gördüm.

Yüzü, gözlerinin etrafındaki gri ve beyaz makyajla parlıyordu ve saçları sırtından aşağı sarkıyordu, kafasına sabitlenmiş bir çift küçük boynuz onu *Bir Yaz Gecesi Rüyası'ndan bir şey gibi gösteriyordu.*

Alex ona on yaşındayken nasıl makyaj yapacağını öğretmişti ama ne yazık ki Alex bu gece Michael'ın gazabına uğramak için burada değildi. O ve Aydın tatillerini New York'ta ailesiyle birlikte geçiriyorlardı ve biz de Fiji'de olan Micah ve Rory'yi özlüyorduk.

Misha ve Ryen davet edilmişti ama geleceklerinden şüpheliydim.

Michael ona doğru yürüdü ve yanından geçerken gözlerini ondan ayırmamak için döndü. "Kilit altında bunu mu giyeceksin?"

"Topa."

Kadın yürümeye devam ederken, "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık," diye itiraz etti. "Yirmi bir ve üzeri, Athos."

"Neyse ki buranın sahibi babam," diye karşılık verdi.

Onun balo salonunda kayboluşunu izlerken homurdandım.

Michael eliyle yüzünü ovuşturdu. "Neden denediğimi bile bilmiyorum." İçini çekti ve arkasını döndü. "Daha az kavga çıkarmam gerekiyor, çünkü ben kaybettikçe o daha da cesaretleniyor."

"Hayır diyebilirsin, biliyorsun değil mi?"

Ama bana deliymişim gibi bir bakış attı. "O çocuğu hayır cevabını kabul edecek şekilde yetiştirmedim."

Doğru ya.

Bana gülümsedi, bakışlarının ardında bir muziplik vardı. "Peki, ona verdin mi?"

Bir kaşımı kaldırdım. Banks'in duymasını istemediğim için "Henüz değil," diye mırıldandım. "Bu gecenin sakin geçmesi için sana güvenebilir miyim, böylece karımın tadını çıkarabilirim?"

"Neden bana soruyorsun?"

"Çünkü her tatilde bir şey yüzünden ortalık karışıyor," diye bağırdım. Gözlerini kısmıştı. "Şükran Günü benim hatam değildi."

"4 Temmuz senin hatandı."

Çocuklar mumları yakmayı bitirirken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki geçen Mart ayında Thunder Bay basketbol takımına, eyalet şampiyonasını kaybettikten sonra Falcon's Well'e gübre atsınlar diye amcanın kamyonlarını kim verdi?"

"Ben değil," diye karşılık verdim, tırnağımın altındaki görünmez kiri kazıyarak. "Ben sadece anahtarları dışarıda bıraktım. Kimseye *vermedim.*"

Alay etti, konuklar etrafımızdaki odayı dolduruyordu.

"Ayrıca, biz kaybetmedik," dedim ona. "Onlar faul yaptı. Hakem sadece görmedi."

"Bir dahaki sefere 'anahtarları dışarıda bırakırsan'," dedi yüzüme bakarak ve sesini alçaltarak. "Unutma, karım belediye başkanlarıyla telefonda yirmi beş dakika boyunca bağırıp çağırdı."

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. *Evet, tamam*.

Haklıydı. Sanırım bu pek de adil değildi. "Peki,"

dedim.

Bu gece uslu dururdum ama onlardan da aynısını beklerdim. Drama yok.

Kasaba halkı evi doldurmuştu; bazıları maskeli, diğerleri yüz boyalı, elbiseleri ve mücevherleri mum ışığında parlıyordu. Kılık değiştirmiş halleriyle kimi tanıyabileceğimi görmek için iki kez göz göze geldim.

Bazıları. Ama hepsi değil.

Bir şey içimi kemirdi. *Bu artık akıllıca değildi.* İnsanlar eve öylece giriyordu. Kimse davetiyeleri kontrol etmiyordu bile.

Lev, David ve arazide dolaşan birkaç kişi dışında güvenlik yoktu ve kapıda da nöbetçi yoktu.

Belayı davet etmedik ama yıllar geçtikçe daha fazlasını elde ettik. Daha fazla arazi, daha fazla gayrimenkul, daha fazla güç, daha fazla para... Ve sahip olmaya değer bir şey elde ettiğinizde, eninde sonunda birileri onu almaya çalışırdı.

Şimdiye kadar şanslıydık. *Çok şanslıydık.*

"Hazır mıyız?" Em seslendi.

Ama geri dönüp cevap veremeden merdivenlerden bir ses yükseldi. "'Lot 666, o zaman!'"

Emmy irkilerek arkasını döndü ve hepimizin gözleri pelerinli ve yüzünün yarısını kaplayan beyaz maskeli bir adamı gördü.

"'Parçalanmış bir avize!'"

Güldüm, endişelerimi bir kenara bıraktım ve Will'i anında tanıdım. Michael gülümsemesini gizleyemeyerek başını salladı.

Will pelerinini sağa sola savurarak merdivenlerden aşağı koşarken çocuklar kıkırdadı. "Bazılarınız *Operadaki Hayalet'in* tuhaf olayını hatırlayabilir."

"Baba!" II güldü.

Will bir daire çizerek döndü ve tüm çocuklarla göz teması kurdu. "'Asla tam olarak açıklanamayan bir gizem!'"

Sonra, tam sırası geldiğinde, orkestra ve üstümüzdeki yenilenmiş org *The Phantom of the Opera'nın* dramatik uvertürünü seslendirdi ve kollarımdaki tüyler yeniden diken diken oldu.

Zemin ayakkabılarımın altında titreşti ve nabzım hızlandı.

Winter istese de daha fazla gülümseyemezdi.

Birisi düğmeye basmış olmalıydı, çünkü avize yavaşça yükselmeye başladı, biz izlemek için başımızı arkaya eğerken tavana doğru yükseldikçe yükseldi.

Mumların üzerindeki alevler hareketle birlikte titredi ve çocuklar koşmaya, dönmeye ve balo salonuna doğru zıplamaya başladı.

Onları takip ettim, misafirler arkamdan süzülüyordu, bazıları dans pistinde Michael ve Rika'ya katılmaya başlarken, diğerleri önümden geçen garsonların tepsilerinden şampanya kadehlerini aldılar.

Emmy fesleğen küllerinin bulunduğu kâseyi taşıdı, menoranın yanındaki şöminenin üzerine koydu ve yüzü hâlâ aydınlık bir şekilde bana doğru yürüdü.

Avizeyi yakmaya bayılırdı.

"En sevdiğin kısım..." O yanıma yerleşip odayı izlerken düşüncelere daldım.

"Her zaman," dedi ve tavandaki, şu anda kullanılmayan dört küçük elektrikli armatüre baktı. "Neredeyse hepsinin mum ışığında yanmasını dileyeceğim."

"Çok fazla iş var," dedim ona. "Olumlu."

"Çan Kulesi muhteşem." Ona baktım. "Onunla yaptığın şeye bayıldım. Ya da yapmayı reddettiğin şeyi demeliyim."

Omuz silkti. "Tarihte güzellik var. Bunun silinmesini istemiyorum."

Banks'i dans pistinde buldum, o ve Rika kafalarını bir şey için birleştirmişlerdi.

"Onu ilk kez orada öptüm," dedim gözlerimi karımın çıplak omuzlarında gezdirerek.

"Bunu bilmiyordum."

"Şeytanın Gecesi." Anı kafamda canlandı. "Son senem."

Uvertür sona erdi ve ses sistemi devreye girerek sözleri olan yumuşak, unutulmaz bir melodi çalmaya başladı.

Sonra Emmy, "O sabah seninle birlikte günah çıkarıyordu, değil mi?" diye sordu.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Sanki yeni hatırlıyormuş gibi sırıttı. "O gün oradaydım. Ona rastladım."

"Kiliseye mi gidiyorsun?" Alay ettim.

Ama gözlerini kaçırdı, dudaklarında nazlı bir gülümseme vardı.

"Kendimce sebeplerim vardı." Yoksa sırlar mı? Her neyse. Beni ilgilendirmez.

"Günah çıkarma odası," diye düşündüm. "Ben de onunla ilk kez o zaman konuştum. O gün hayatım değişti."

"Benimki de."

"Keşke istediğim şey için daha fazla mücadele etseydim." O gün başladığından çok daha kötü bitti. "Yıllarca birlikte olma fırsatını kaçırmazdık."

"Ben de," diye ekledi fısıltıyla.

Banks arada bir bana bakıyordu, kırmızı dudakları ıslak ve gözleri karanlıktı. Sadece o yüz makyajıyla nasıl göründüğü kafamda canlanırken vücudumu bir sıcaklık kapladı.

"Onunla dans etmem gerek," dedim Em'e ve piste doğru ilerlemeye başladım.

Ama sonra genç bir esmer önümde durdu, beyaz bir elbisenin içinde omuzları açıktı.

"Kai," diye cıvıldadı.

Öğrencimin Salı ve Perşembe günleri Aikido dersinde olduğundan çok daha farklı göründüğünü görünce durdum. "Soraya," dedim, "harika görünüyorsun." Elini tuttum ve eğilip yanağımı şakağına bastırarak hızlıca kucakladım. "Ailen burada mı?"

"Hayır." Bana gülümsedi. "Ama bu gece ateşin önünde kıvrılıp yatacaklar."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Etrafından dolaşıp veda etmeye çalıştım ama tekrar konuşmaya başladı. "Geçen haftaki bire bir görüşmeler için teşekkür ederim" dedi. "Gerçekten yardımcı oldular."

Hayranlık dolu mavi gözlerle bana baktı, ipeksi görünümlü kızıl saçları etrafında sallanıyordu. Emmy'nin yüklü sırıtışını neredeyse yanımda hissedebiliyordum.

Lütfen. Çocuk bir... çocuktu.

"Elbette," dedim ona. "Tatilde biraz dil pratiği yapar mısın?"

"Evet." Elbisesini kavradı ve ben de aşağıya bakarak eteklerini yavaşça yerden kaldırmasını izledim. "Her yere yanımda taşıyorum."

Elbise yükseldikçe, bacağının altın sarısı teninde siyah işaretlerin süzüldüğünü gördüm.

"Ichi, ni, san," diye ezbere okudu, Japonca rakamları vücudundaki bir kopya kâğıdı gibi okuyordu.

"Yon, git, roku." Elbiseyi dizinin üzerinden kalçasına doğru kaldırdı. "Nana, hachi..."

Ter alnımı soğuttu ve Banks'e baktım, gözleri alev alev yanarak bizi izlediğini gördüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım, Emmy'nin gülümsemesini eliyle kapattığını gördüm.

"Ku." Süreyya devam etti, elbise neredeyse üzerine kadar yükseliyordu... "Juu," dedi sonunda.

Yutkundum, gözlerim Banks'e döndü, Rika onun yanında iri gözlerle duruyordu ve neredeyse gülmeye hazır görünüyordu.

Adamların da beni izlediğini fark ettim, dudakları kıpırdıyordu ve ne dediklerini anlayamasam da boktan sırıtışlarını okuyabiliyordum.

Soraya'nın uzun bacağını görmemeye çalışarak tekrar aşağıya baktım. "Bu... bu iyi."

Elbiseyi tekrar yere bıraktı. "Dojo'nun yeni yıla kadar kapalı olduğunu biliyorum ama çantamı soyunma odasında bıraktım." Yaklaştı, ben de bir adım geri çekildim. "Bu hafta sonu burada olacak mısın? Evrak işleri için falan? Uğrayabilirim. Sadece çok çabuk."

Yalnız mı? Ben oradayken... yalnız mı?

Gözlerimi Banks'e çevirdim ve aynı anda o ve Rika parmaklarını tehdit edercesine boğazlarında gezdirdiler.

Emmy homurdanarak yanından geçen tepsiden bir kadeh şampanya aldı. "Bunu daha önce de görmüştüm. Kardeş gibi, kardeş gibi."

Lanet olsun. Bu benim hatam değildi. Banks bütün gece sinirli olacaktı.

Kızı atlattım. "Eşim yarın bütün gün evde olacak, bazı işlerle ilgilenecek," dedim. "Ona uğrayacağınızı haber veririm."

Ve oradan defolup gittim.

Ama ben Banks'e doğru gitmeye çalışırken, çocuklar içeri dalıp önümü kestiler. Will, "Birinin başı dertte," diye alay etti.

"Bana bir şans ver." Çocuk aşık olmuş. Sanki kontrol edebilirmişim gibi.

Karımı aramaya çalıştım ama dansçılar dönüyordu ve adamların etrafını göremiyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandım, ellerimi ceplerime sokarken. "Evet," diye ekledi Michael. "Bunu herkes gördü."

"Kapa çeneni."

"Oh, kahretsin." Damon bardağını dudaklarına götürürken bıyık altından güldü. "İşte eldivenler geliyor."

Ne? Rika kahkahasını bastırmaya çalışırken Banks'i tekrar buldum, kadınım genç kıza ters ters bakarken Banks'i açıkça ikna ediyordu.

"Gördün mü!" Michael'a döndüm. "Sana ne demiştim? Bok her zaman fana çarpar."

"Sakin ol," dedi bana. "Banks sana güveniyor. Yani genç kraliçe ustasına aşık."

"Onun vesayeti kalçalarının her tarafını işaretledi..." Damon alay etti.

"Ve karımın da bıçakları var," diye fısıldadım, misafirlerimizin farkındaydım. "Kahretsin. Şunlara bakın." Kızları işaret ettim, Winter ve Emory de onlara katılmıştı. "Bir şeyler planlıyorlar."

Will ve Michael kıkırdadılar, hiçbir şeyi durdurmak için kıllarını bile kıpırdatmadılar. Damon, "O genç kız için senden daha çok endişeleniyorum," diye söylendi.

Planladığım gecenin cehenneme gitmesinden daha çok endişeliydim. Karım bana güvenirdi ama diğer kadınların evli olmamı umursamaması onu çok kızdırırdı. Çok sık olduğundan değil ama bunu en büyük saygısızlığın işareti olarak görüyordu. Bu yönden, o ve Damon kabul ettiklerinden daha çok babalarına benziyorlardı.

"Onu hamile karımdan uzak tutun lütfen," dedi Michael. "Bomba gibi görünüyor."

Evet.

Uzaklaşmaya başladım ama Jett koşarak yanıma geldi ve kollarıma atladı. Onu tam zamanında yakaladım.

"Baba, şimdi tiyatroya gidiyoruz!" diye duyurdu.

"Herkesi aldınız mı?" Michael, iki elinde Dag ve Fane ile gelen Bayan Englestat'a sordu.

"Evet efendim," dedi ona, nefes nefese. "Athos geride kalıyor, Bayan Cuthbert de Madden ve Octavia'yı kontrol ediyor. Diğer herkesin hesabı tutuldu."

Damon'ın çocukları kucaklaşmak için birbirlerine sarıldılar, ancak Ivarsen başparmaklarıyla telefonuna dokunarak yanlarından geçip gitti.

"Hey, uslu dur," diye arkasından seslendi

Damon. "Her şeyde," diye bitirdi çocuk

onun yerine. Kıkırdadım. Ağaç mı?

Elmayla tanış.

"Mutlu avlar." Çocuğumu burnundan öptüm ve ona sıkıca sarıldım. "Gece yarısı görüşürüz."

Ama tekmelemeye başladı. "Bırak beni yoksa Indie koltuğumu

alır!" Onu yere bıraktım. "Uslu dur."

Başka bir şey söylemeden antreye doğru koştu, dadılardan biri ceketini ona sardı.

Çocuklar sonraki birkaç saat için ayrılırken -tiyatrodaki ikramlar ve şenlikler için kasabadaki diğer çocuklara katılmak üzere- müzik biraz daha sertleşti ve derinleşti ve ben yine Banks'i aradım.

Ama bakarken bakışlarım bir şeye takıldı. Birisi bana bakıyordu.

Ben.

Tam beyaz maske. Siyah pelerin. Şöminenin yanında. Göz kırptım ve

döndüm.

Nabzım hızla atarken yüzünü tekrar bulmaya çalışıyordum.

Kim-?

Erkeklerin hiçbiri pelerin giymiyordu. *Bu* aşırı şıklık olurdu.

Ama onu tekrar aradığımda orada değildi. Orada öylece durduğu için sırtımda bir ürperti belirdi, gözlerinin siyah çukurları

üzerimde dondu.

"Gitsen iyi olur," dedi

Damon. Ne?

Ona döndüm ve arkamdan eliyle işaret ettiğini gördüm. Bakışlarını takip ederek sonunda karımı gördüm; beyaz, yarım bir maske takmış, gözlerini ve burnunu kapatmış, yavaşça gölgelerin içine doğru geri çekilirken bana bakıyordu. Onun bu alaycı tavrı karşısında kasıklarım ateşle kabarırken bile çenemi esnetmiştim.

Sakın buna cüret etme.

Pelerinli ve maskeli adamı unutarak onu takip etmeye başladım.

Dansçıların arasından sıyrıldım, kalabalığın içine girip çıktım ve koluna girmek için tam zamanında ona ulaştım.

"Dur," diye fısıldadım kulağına.

Gerildi, dönüp benimle yüzleşmeyi reddetti.

"Onu öldürmeyecektim," dedi kısık bir sesle, gözlerini odanın kenarındaki genç Süreyya'ya dikerek. "Sadece onu biraz korkutacaktım."

"O bir çocuk."

"Evet." Başını çevirerek bana meydan okudu. "Elini gömleğime ilk kez soktuğunda o *çocuk* yaşında olduğumu hatırlıyorum."

Çan Kulesi'nde kollarımdaki o gizemli kızın anısı tekrar aklıma geldi. "Gömleğin," diye işaret ettim.

Onun değil.

Arkasını döndü, yeşil gözleri ve göz makyajı beyaz maskesinin arasından beni delip geçti. "Ciddiyim," dedi, sanki asla sahip olamayacağım bir şeymiş gibi uzaklaşarak. "Benimle flört eden birine öğretmenlik yapmama tahammül edemezsin."

"Ve neyi yapıp neyi yapamayacağınızı dikte etmeme izin vermiyorsunuz." O geri çekilirken ben bir adım öne çıktım.

İtiraf etmeliyim ki kıskançlığı

hoşuma gitmişti. Ama sonra

hoşlanmadım.

Bunun güvensizlikten kaynaklanıyor olması hoşuma

gitmedi. "Ona güvenmiyor musun?" Ona sordum.

"Ne?"

"Bu hiç bitmeyecek."

Herkesin onun olduğumu bilmesini istiyordu, oysa benim onun olduğumu *bildiğimi bilmesi onu büyük bir sıkıntıdan* kurtarabilirdi.

Yavaş adımlarla ona doğru ilerlerken gözlerim elbisesinin üstünden fırlamakla tehdit eden göğüslerine takıldı.

Ve inan bana, onun olduğumu biliyordum.

Her gece yatağındaki adam. Çocuklarının babası. Yaptığım her şeyde onun ortağıydım.

"Sana bir şey vermek istiyorum," dedim ona.

Çiftler etrafımızda dönüyordu, gözleri loş ışıkta parlıyor gibi görünürken ikimiz de gözlerimizi kırpmıyorduk.

"Şimdi buraya gel," dedim.

Ama yapmadı. Sadece geri çekilmeye devam etti.

Kanım kaynamaya başladı. Bütün gece bekleyemezdik. Çocuklar dönmeden önce yapmak istediğim şeyler vardı. "Beni sinirlendiriyorsun," diye ısırdım, topuklarıma basarak. "Olay çıkarmayı sevmediğimi biliyorsun."

Ama mecbur kalırsam yaparım.

Bana hiç şans vermedi. Odanın kenarına ulaşır ulaşmaz arkasını döndü, çift kapıdan içeri daldı ve gözden kayboldu. Peşinden fırladım, bize doğru bakan gözleri umursamadan.

Sadece köşede saklanmış bir çiftin öpüştüğü karanlık bir sonraki odaya girdiğimde, başka bir köşede kaybolurken kırmızı elbisesini gördüm. Onu takip ettim ve sonunda arka merdiven boşluğuna doğru koştuğunu gördüm.

Peşinden koşarak sarmal merdivenin etrafından dolandım, taşlar ayakkabımın altında gıcırdıyordu.

Tam ikinci kata ulaşmıştık ki, üçüncü kata kaçmaya çalıştı, kolundan yakaladım ve onu duvara yapıştırdım.

"Sanki seni yakalayamayacakmışım gibi," diye alay ettim. "Neden denediğini bile bilmiyorum."

Duvarda bir mum ışığı yandı ve ben onun gözlerinin içine baktım, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyordu.

Duvardan sallandı, ama onu geriye ittim ve elbisesini yukarı kaldırdım, elimi bacaklarının arasına bastırdım, onu yumuşakça ovarken parmaklarım yanıyordu.

Yüce İsa. Çıplaktı. Tamamen çıplaktı.

Ürperdi ama mücadele etmeyi bıraktı ve ben de sırıttım, bana yaptığı bu nadir, küçük sürprizleri seviyordum.

İç çamaşırsız olmak ona hiç yakışmıyordu.

"Sen ve kızlar orada ne planlıyordunuz?" Ağzının üzerine fısıldadım.

"Hiçbir şey."

Elimi kalçalarının iç kısmına doğru kaydırdım ve aletimin sertleştiğini hissettim.

Tanrım, bekleyemedim.

"Bana bak, Nik."

Yavaşça gözlerini kaldırdı, gerçek adını kullandığımda bana karşı koyamadı.

"Sana bir şey vermek istiyorum," dedim, ağzım ihtiyaçtan kurumuştu. "Ceketimin içine uzan. Çıkar onu."

Parmaklarımı yumuşak teninde gezdirdim ve sonra parmak eklemlerimi, tenimin her santimetresinin onunkinin her santimetresine dokunmasını istedim.

Elini göğüs cebime soktu ve küçük bir nesneye sarılmış bir mendil çıkardı.

Onu okşamayı bıraktım ama o hediyeyi açarken elimi hareket ettirmedim.

Kumaşın içine gümüş bir tarak yerleştirilmişti, üzerinde üç yakut bulunan süslü tasarım ona doğru parlıyordu.

"Annemindi," dedim ona. "Ve onun annesinin."

Annemin ailesinden kalan tek şeylerden biriydi. Büyükannem, babamla kaçtıktan sonra bunu ona kaçırmak zorunda kalmıştı.

Gözleri benimkilere kaydı ve yadigârın ne anlama geldiğini anladığını umdum.

"Ailemdeki kadınlar bunu kızlarına aktarır," diye açıkladım. "Annem bunu sana kendisi vermek istedi ama biliyordu ki..."

Kelimeleri zorla çıkaramadım ama gözleri düştü, çenesi titredi.

Ne söyleyeceğimi biliyordu.

Banks hayatında başkalarından pek fazla hediye almamıştı, kendi ailesinden de hiç almamıştı. Bu onu hâlâ tedirgin ediyordu. Annem benden gelmesinin daha kolay olacağını biliyordu.

Ellerini kaldırarak tarağı saçlarının arkasına yerleştirdi ve kollarını bana doladı.

Burnu benimkine değdi. "Seni benden almaya çalışan herkesi öldürmek istiyorum."

Ellerimi kıçına uzattım, bacağının etrafındaki bıçakların kayışını hissettim ve onu kollarıma aldım. "Eğer seni terk edersem, bu öldüğüm için olur."

Ağzımı onunkinin içine gömdüm, ihtiyacı olan tek güvenceyi sağladım ve eğer ihtiyacı olursa bunu hayatımın sonuna kadar günde yüz kez yapardım.

Hayatta kaybetmekten korkacağı hiçbir şeyi olmamıştı ve ben ona her şeyi vermek için kendimi parçalayacaktım.

Tanrım, inanılmazdı.

Pantolonumun fermuarını açtım, kendimi dışarı çıkardım ve karanlık merdiven boşluğunda onun içine girdim.

"Ah," diye inledi, hayata sımsıkı tutunarak. "Seni seviyorum, Kai."

"Ben de seni seviyorum," diye ağzının içinden nefes verdim. "Duramıyorum. Hiç durmak istemiyorum."

Yüzümü boynuna gömdüğümde ve o bana sarıldığında, sert ve hızlı, çılgınca pompaladım.

Uzakta bir yerden bir çığlık ya da başka bir şey duydum ve sonra aşağıdan ulumalar geldi.

"Kai," diye inledi, bana sırtını dönerek. "Sanırım bir çığlık duyuyorum."

Kimin umurunda? Benim umurumda değildi. Şu anda bütün ev yanıyor olabilirdi ve umurumda olmazdı.

Gözlerinin içine baktım. *Bir kamyon beni senden sürüklemek zorunda kalacaktı.*

Damon

Bu yeni bir şey.

Siyah, lanet bir at tırısla balo salonuna girdi, pelerinli, maskeli bir binici müzik durduğunda, dans durduğunda ve herkes geri çekilip ona geniş bir alan açtığında üzerimizde belirdi.

Octavia'yı tutup kendimle birlikte çektim. "Buraya gel."

Birkaç çığlık havaya karışırken, diğerleri bu görüntü karşısında soluk soluğa kaldı ve güldü.

Bu da neydi böyle? Yani, ayrıntılara dikkat etmedim ama Michael ve Rika'nın şenliklerin bir parçası olarak evlerine giren devasa bir memeliden bahsettiklerini hatırlardım.

Lanet olası Athos. Bu Edgar Allan Poe kokuyordu.

Binici bir kafatası maskesi takıyordu ve Tavi'yi kollarıma aldım, gözleri heyecanla parlayarak onu izlemesini izledim.

At durdu, herkes sustu ve nefesini tutmuş bekliyordu ve beraberinde getirdiği serin hava tenimi dondurdu.

"Hayalet beş numaralı locadan izliyor," diye gürledi, sesi yankılanıyordu. "Canlı olmasa da onu göreceksiniz."

Octavia kılını bile kıpırdatmadı, etraftaki herkes onun mesajını kaydetmek için telefonlarını kullanıyordu.

"Maskesini şenlik ateşinin ışığında bana getirin!" diye bağırdı, herkesin kulağına ulaşmak için bir daire çizerek. "Ateş Gecesi sona ermeden önce hazinen seni bekliyor."

Ve sonra, atın toynakları mermer zemine çarparak odadan çıktı. Bir süre sonra, gecenin karanlığında hızla uzaklaşan atının dört nala koşuşunu duyduk.

Kıkırdadım ve hâlâ şaşkınlık içinde olan Octavia'nın yüzüne baktım. Bu çocuklar dünyaya geldiklerinde ve Thunder Bay gibi bir yer olmadığını anladıklarında kaba bir uyanış yaşayacaklardı.

Ama sorun değildi. Eğer istediğim gibi olsaydı, dünyanın geri kalanının eve kıyasla ne kadar berbat olduğunu asla öğrenmek zorunda kalmazlardı.

"Kutu beş mi?" dedi biri. "Yani, tiyatro, o zaman?"

Gençler ayrılmaya, paltolarını toplamaya ve hazine avı için ipuçlarını çözmeye başladığında insanlar hareketlendi, sohbet odayı kapladı.

"Belki beşinci parsel?" diye ekledi bir başkası. "Mezarlıkta mı? Bilmece hayaletin hayatta olmadığını söylüyordu, yani..."

"Bir mezar olabilir mi?" diye araya girdi başka bir kadın.

"Ama o 'izliyor'," diye karşı çıktı bir diğeri, telefonunda mesajı tekrar oynatarak. "Bir heykel mi? Belki de bir gözetleme noktasından?"

Konuklar odadan dışarı süzüldü, genç olanlar üniversite için kullanabilecekleri ya da -birçoğunun üniversite masrafları zaten karşılandığı için- mezun olduklarında erişebilecekleri, çoğu seyahat etmek, yatırım yapmak ya da kendi işlerini kurmak için kullanacakları bir milyon doları ilk kazanan olmaya çalışmak için gecenin karanlığında koşuşturdu.

Konukların yaklaşık yarısı kalmıştı; Octavia'yı yere bırakıp ellerini tutarak onunla birlikte sallanırken müzik, dans ve sohbetler yeniden başlamıştı.

"Neden bu gece gidemiyorum?" diye sordu.

"Çünkü ailemiz ava ev sahipliği yapıyor." Ayakkabılarıma basıp önden gitmeme izin verirken ona baktım. "Eğer biz kazanırsak bu adil olmaz, değil mi?"

"Bu zaten adil değil."

Surat mı asıyorsun?

Eğlenerek yere baktım. "Doğum gününde hediye alır mısın yoksa verir misin?" Cevap vermeyince onun yerine ben cevapladım. "Aynı fark var. Av, bizden kasabaya bir hediye. Dışarıda senin için başka hazineler de var."

Christiane'ın kocası Matthew'la dans etmeye çalışırken tökezlediğini gördüm; Matthew'un acınası tavırları da oğlunun aptal tavırları kadar muhteşemdi. Yani, onunla evlenirken ne düşünüyordu ki? Bir cümle kuracak cesareti bile yoktu. Adam sessizdi. Kadın da sessizdi. O evde her gün bir parti olmalı. Ne zaman seks yapacaklarına nasıl karar veriyorlardı? Mesajlaşarak mı?

Sonra onların seks yaptığı bir görüntü beynimi işgal etti ve hırıltıyı kaçmadan önce ısırdım.

"Neredeler?" Octavia'nın sorduğunu duydum.

Gözlerimi kırpıştırdım ve ona döndüm. "Ne

nerede?" "Hazinelerim."

"Onları bulmalısın," dedim ona. "Ve onlar için savaşmalısın. Hiçbir şey verilmez."

Dudakları yana doğru kıvrıldı ve neredeyse gülecektim. Rüya görmesini istiyordum ama rüyaların tehlikeli olduğu yer burasıydı. Hiçbir şey istediğiniz gibi gerçekleşmezdi. Düşündüğünden daha zor olacaktı ve kazanmadan önce birçok kez başarısız olacaktı. Henüz bilmediği şey de buydu.

Seni ele geçiren mücadele değildi. Her zaman bırakabileceğinizin cazibesiydi.

Biraz pratik yapabilir.

Dans etmeyi bırakıp göğüs cebimi karıştırdım ve hazırladığım parşömeni ona uzattım. "Surat asacağını hissediyordum."

Katlanmış kâğıdı aldı ve açtı, siyah tırnak cilası ona verdiğim hediyeyi içine çekerken kırılmıştı.

Nefes nefese kaldı. "Bir hazine haritası!"

Yukarıyı işaret ettim. "Bu evin içinde bir yerde. Üstümüzde."

Gözlerini odanın içinde gezdirdi, sonunda başını geriye eğdi ve ikinci kattaki karanlık galerinin parmaklıklarına baktı.

"Yardım edebilir misiniz?" diye sordu bana.

Kimseyi göremiyorduk ama yukarıda kimin olduğunu biliyorduk ve ben de onun kimi kastettiğini biliyordum.

Başımı salladım. "Mmm, devam et."

Yine de okuması için yardıma ihtiyaç duyabileceği bazı kelimeleri haritaya koyardım.

Kaçmaya başladı ama birine çarptı, ben de onu yakalamak için hamle yaptım ama adam benden çok öndeydi. Omuzlarından tuttu ve ayağa kalkmadan önce onu tekrar düzeltti.

Kafamı kaldırdığımda, beyaz maskeli ve pelerinli bir adamın geri çekilip ona baktığını ve ardından dramatik bir selam verdiğini gördüm.

"Hanımefendi," dedi. "Özür dilerim," diye cıvıldadı.

Sonra koşarak uzaklaştı ve kuzenini almak için merdivenlere yöneldi. Kıkırdadım, geçerken adama başımı salladım ve çocuğumun sert ama aynı zamanda kibar olmasına şükrettim.

Ona dönüp baktım, pelerinini fark ettim. Biraz fazla giyinmişti ama olsun.

Üst kata baktım, Tavi Madden'a doğru koşarken tavandan bir gölgenin geçtiğini gördüm.

Bu tür etkinliklerde hep saklanırdı. Kai sosyal ortamlarda rahatsız olduğunu anlatmaya çalıştı ama bence bu Mads'in nezaketinden kaynaklanıyordu. Misafirler o etraftayken rahatsız oluyorlardı.

Ellerimi ceplerime sokarak odanın içinde dolaştım, Kai'nin babasıyla dans eden karıma baktım, karısı bahçe kulübünden birkaç hanımla derin bir sohbete dalmıştı. Şöminenin yanında durmuş, bir yeşil çaylı makaron daha yerken Rika'nın gözlerine takıldım.

Onu izlediğimi görünce dondu kaldı. Bir kaşımı kaldırdım. *Bir tane daha mı?* Sen de mi pasta istiyorsun? Belki iki pasta, Rika? Sadece bir an tereddüt etti ve pastayı ağzına tıktı, ardından bir tane daha, beni terslemeden ve sincap yanakları bebek için sağlıksız yiyeceklerle dolu bir şekilde uzaklaşmadan önce.

Güldüm, sadece ona takılıyordum. Winter'ın da istekleri vardı. *Yaşa onu Yukarı.*

Karıma baktım, yılın bu zamanında onu çok seviyordum. O Müziğe, yemeklere ve tüm küçük şeylere bayılırdı. Işıkları göremiyordu ama bir şekilde görüyordu. Onların evi farklı hissettirdiğini söylerdi. Bir şekilde daha sıcak.

Ondan hiçbir şeyin kaçmamasını sevdim. Ambalaj kâğıdının kokusu bile. Ambalaj kâğıdının bir kokusu olduğu hiç aklıma gelmemişti ama her kış ağacın altına uzanıp hediyeleri içime çekmemi isterdi.

O haklıydı. Şimdi fark ettim.

Kai ve Banks saklandıkları yerden balo salonuna geri döndüler, Kai kravatını düzeltirken Banks'in saçları artık aşağıya doğru sarkıyordu. Will, konukların bir kısmı ayrıldığı için artık geniş olan dans pistinde Emmy'yi döndürüyor, kahkahaları odayı dolduruyordu.

Ama sonra Matthew'un odanın ortasındaki koridordan geçip yemek odasına doğru gittiğini gördüm.

Christiane yanında değildi. Hemen onu aradım.

Ters yöne doğru sürüklenirken onu fark edince bir an duraksadım ve yan odada kayboluşunu izledim. Gerildim, son birkaç yıldır giderek daha fazla olduğu gibi içimi bir şey kemiriyordu.

Rika'nın annesinin benim de annem olduğunu öğrendiğimden beri geçen günler, aylar ve on yıl boyunca, ondan geleceğinden emin olduğum şeyi bekledim.

Başarısızlık.

Bir noktada, nüksediyordu. Çocuklarımdan birini markette ya da parkta unuturdu. Sevgi dolu, özenli ve sorumluluk sahibi bir büyükanne olmanın verdiği yenilik geçecek ya da yetişmek için çok fazla enerji harcayacak ve yavaş yavaş hayatımızdan kaybolacaktı.

Ne kadar soğuk olursam olayım ya da yıllarca ona tek kelimelik cevaplar vermiş olsam da hiçbir şey onu etkilememişti. Sabırlı değilse, hiçbir şey değildi.

Zaman geçtikçe, tam tersi oldu. Onun pes etmesi yerine, benim mücadelem hızını kaybetmeye başladı. Tavi'nin sevdiği tarzda, ucuz bir kostüm gibi görünmeyen kaliteli bir dönem kıyafeti olmadığı için Octavia'nın neredeyse tüm kıyafetlerini elleriyle yapmasına bu kadar düşkün olmasına bayılmamak elde değildi.

Gunnar'a karşı harikaydı, icatlarında kullanabileceği yedek parçalar için bahçe satışlarını karıştırırken her zaman düşünceliydi ve Fane ile Dag'ın her odada kaleler inşa ederek evini yıkmasına aldırmadı.

Winter hastanede Octavia'yı doğururken çok yardımcı olmuştu, Kai'nin köpeklerinden biri neredeyse Ivarsen'in kulağını ısırıyordu ve o sadece altı yaşındaydı. Ben Winter'ın yanında olmak zorunda kaldığımda onunla birlikte iki kat aşağıdaki hastane odasında kalmıştı.

Gururumu yutmak istemedim. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Ama onu görmezden geldiğimde gözlerinde gizlemeye çalıştığı acıdan da giderek daha fazla nefret etmeye başlamıştım. Eskiden umursamazdım.

Bir şeyler değişmişti.

Onu takip ettim, ayaklarım düşünmeden hareket ediyordu.

Beyaz kapıyı çekerek açtım ve karanlık ve boş olan bir sonraki odaya, daha küçük bir balo salonuna girdim. Pencerenin önünde duruyordu, ay ışığı ışıltılı beyaz elbisesini parlatıyor ve sarı saçlarını topuz yapıyordu.

-Parlak.

Orada durdum, onu izlerken kapıyı arkamdan kapattım. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi.

"Bunu çok yapıyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yalnız kalmak için insanlarla dolu odaları terk ediyorsun."

Arkasını dönmedi, sadece ellerini önünde kavuşturdu.

"Bunu beni takip etmen için sana bir fırsat vermek için yapıyorum," dedi. "Etrafta başkaları varken benimle konuşmayacağını düşündüm."

"Beni tanıdığını mı sanıyorsun?"

Başını çevirdi ve gözlerimle buluştu. "Beni tanımıyorsun." Sesi yumuşadı. "Söylemem gereken o kadar çok şey var ki. Söylemek için bekliyordum."

Hareket etmedim. *O zaman duyalım bakalım. Hazırlanmak için yılların vardı.*

Bir yanım bunu duymak için can atıyordu, eski yaraları deşmek ve beni yeniden öfkelendirmekten başka bir nedeni olmasa bile. Ondan neden nefret etmem gerektiğini hatırlayacak kadar kızgın.

Beni terk etmişti. Yıllardır her gün.

İyi bir insan olabilirdi ama bunun bir önemi var mıydı? Şu anda ona ihtiyacım var mıydı? Hayır.

Vücudunu çevirdi ama olduğu yerde kaldı. "Ivarsen'e ilk Noel'inde verdiğim oyuncak ayıyı hatırlıyor musun?"

Hala hareket etmedim. Ya da cevap vermedim.

Ama onu hatırladım. Küçüktü, yaklaşık onun yarısı kadardı, boynuna kırmızı bir kurdele bağlanmıştı. Tozlu bir fiyonkla eski, buruşuk kahverengi bir kâğıda sarılmıştı. Ona aldığı diğer hediyelerin süslü püslü poşetleri ve kutuları arasında eğreti durduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Gözlerini kaçırdı ve ben de gerilmeye başladım.

Ne oldu? Kafası iyiyken mi çaldı? Madden'a vermek için mi? Neyi?

"O ayı senindi," dedi bana. "Bebekliğinden beri senindi."

Çenemi sıktım.

Yutkunduğunu duydum ama yaklaşmadı. "Sana ve yıllar boyunca Noellerde ve doğum günlerinde aldığım diğer tüm hediyelere ulaşmanın bir yolunu bulurum diye düşündüm."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım.

"Octavia'ya verdiğim müzik kutusu, Fane'e verdiğim oyuncak kamyonlar, Dag ve Gunnar'a verdiğim uzaktan kumandalı tekne ve kitaplar..."

Boğazım şişti ve iğneleri zorla yutmaya çalıştım ama başaramadım.

Hepsi benim. Tüm oyuncakların paketlenmiş, tavan arasında tozlanmış ve onları asla açmayacak bir çocuğu beklediği bir görüntü aklımdan geçti, ama onu uzaklaştırdım.

Ne olmuş yani? Büyürken isteyebileceğim tüm oyuncaklara sahiptim. Paranın satın alabileceği hiçbir şeyden yoksun kalmadım. Hiç özlemedim.

"Bu benim hatam." Bana doğru bir adım attı. "Her şey... birlikte büyüdüğün her şey, senin suçun değil. Hatta onların bile değil." Başını iki yana salladı. "Onlar iyi insanlar değildi. İyi şeyler yapmalarını bekleyemezdik ama ben de bir zamanlar iyi bir insandım ve senin için ne kadar kötü olduğunu bilmesem de iyi olmadığını biliyordum."

Yumruklarımı kollarımın altında birleştirdim.

Gözlerini tekrar yere indirdi ve yanağından parıltılı bir şeyin düştüğünü gördüm.

"Ölmek istedim." Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Ölmeyi hak ettim. Ölmeye çalışıyordum."

Vücudumdaki her kas sertleşti.

"Tanrım, her şeyin bitmesini istedim," diye fısıldadı, omuzları titriyordu. "Babana kadar dünyanın ne kadar çirkin olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Görüşümde bulanıklaştı, çünkü bunu ifade etmenin iyi bir yoluydu. Babamla her şey karanlık ve cehennem gibiydi.

"Ben çocuktum." Yaklaştı. "On sekiz yaşıma kadar bisiklete binmeyi bile bilmiyordum. Schraeder öğretti. Çok korunaklıydım."

Rika'yı dehşete düşürdüğüm zamanki yaşından daha küçük olan bu genç kızı düşünerek gözyaşları yüzüne döküldü.

Banks, Winter, Em, Rika... Christiane'ın yaÇadıklarından kurtulacaklarından hiç Çüphem yoktu ama... canları yanacaktı. Hem içten hem de dıştan çok kötü yaralanacaklardı.

Bunu düşünmek bile içimi öfkeyle doldurdu.

"Rika uzun zamandır çok yalnızdı," diye mırıldandı. "Sessiz, uysal, her zaman burnunu cama dayar, davet edilmeyi beklediği bir dünyayı görmeye çalışırdı. Onun sesi yoktu, çünkü benim ona verecek bir sesim yoktu."

Hatırladım.

"Yıllar bir gelip bir gidiyordu," diye devam etti, "ve her netlik anı beynime saplanan bir bıçak gibiydi. Dayanamıyordum. Seni hatırlamaya dayanamıyordum. Çok güçsüzdüm."

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bunu kanıtlayacak yaralarım vardı. Onun hapları vardı. Benim jiletlerim vardı.

Ama bu benim için zayıflık değildi. Başa çıkmaktı. Bir şeyler yapmak zorundaydım. "Ama sonunda yolunu buldu, değil mi?" diye sordu, beklemeden

bir cevap için. "Michael, Kai Mori, Will Grayson... sen. Ben başarısız olduğumda hayatın ona bakmanın bir yolunu bulacağını bilmeliydim. Birbirinizi bulacağınızı bilmeliydim." Dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. "Şimdi arkasında on bin asker varmış gibi konuşuyor. Bunu sen yaptın. Ben değil."

Rika olmak istemediği her şeyi, tıpkı Banks ve benim evimde yaptığımız gibi, boşa harcanmış bir hayatın neye benzediğini her gün ilk elden görerek öğrendi.

"Ve sen mutlusun," dedi bana. "Bunu kış yaptı. Ben değil."

Christiane sonunda çocuklarına öğretmesi gereken şeyi -onların ona öğretmesi yerine- öğrenmişti: Kendi mutluluğundan yüzde yüz sen sorumlusun.

"Öğrendiği derslerin çok büyük bir bedeli olmadığı için minnettarım," dedi bana yaklaşarak. "Ve seninkinin bu kadar pahalıya mal olmasından sonsuza dek pişmanlık duyacağım." Çenesi titredi. "Özür dilerim. Tanrım, keşke geriye dönebilsem ve her şeyi farklı yapabilsem. Bunun için beni öldürse bile her şeyi farklı yapardım."

Boğazımdaki yumruyu zorla bastırdım, başım ağrıyordu, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

Onu öldürebilirdi. Belki de savaşmalıydı. Denemeliydi. Yaklaşabilecek yaşa geldiğimde hazırlıklı olmalıydım ya da babamın korktuğu insanlardan yardım almalıydım, ama belki de yine de kötü sonuçlanırdı ve hasta bir anneye sahip olmak yerine, Rika ve ben annesiz kalırdık.

Yeterince zaman harcanmıştı.

"Sonsuza dek üzgün olacağım ama seni sevdiğimi bilmeni istedim," dedi. "Her zaman sevdim ve şuradaki ağacın altında o güzel çocukların sahip olamayacağı bir hediye daha var, çünkü o hep senindi. Ben gittikten sonra açabilirsin ya da hiç açmazsın ama bunu sana vermem gerekiyordu."

Gitmeye başladı, hep kaçıyordu, çünkü fazla kalmak istemiyordu, ama ben çocukken bana ne aldığını ve ağacın altına ne bıraktığını merak ediyordum, ama henüz gitmesini de istemiyordum.

"Christiane," dedim.

Durdu ve yanımdaki kıza baktım, bunu kaldırabilecek midem olduğundan emin değildim. Ebeveynlere güvenmiyordum ve başlamak için çok yaşlıydım.

Ama artık onu incitmek istemiyordum.

Belki sonunda onun oğlu olabilirim. Belki de

olamazsın. Ama bir şey olmaya çalışabiliriz.

"Nasıl oluyor da dans etmeyi bilmiyorsun?" diye sordum.

Bana göz kırptı. Matthew'la birlikte ilk bahar eğlencesine çıkmış iki ortaokul öğrencisine benziyorlardı. Onun kültürlü olduğunu sanıyordum.

Kıpırdandı, kararsız görünüyordu. "Pek bir şey bilmiyorum sanırım."

Müziğin donuk uğultusu duvarların arasından süzülüyordu ama ona döndüğümde melodiyi seçebildim.

Elimi uzatarak bana bakmasını bekledim, biraz şaşırmış görünüyordu.

Sonunda tutundu. Onu kendime çektim, diğer elimi beline doladığımda serin eli benimkinin içine girdi. Annemi ilk kez kollarımda hissettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

Bana baktı, gözlerinin etrafındaki çizgiler yaşını ele veriyordu, ama gözlerindeki bakış hala bir çocuk gibiydi.

"Beni takip edin," diye talimat verdim.

Onu iterek boş odanın içinde dolaştırdım, dönerken ve adım atarken müzik zar zor duyuluyordu. Ona baktım, boğazımda bir şey şişmişti ve canım yanıyordu ama başka tarafa da bakamıyordum.

Ona ihtiyacım yoktu. Çok güzel bir aile kurmuştum, sadece eşim ve çocuklarım değil, arkadaşlarım da vardı. Her şeye sahiptim.

Ve yine de onu kollarımda tutarken, eksik olan bir şeyi fark ettim. Onu kendime ne kadar çok yaklaştırmak ve bir şeylere tutunmak istediğimi fark ettim.

Bazen çok yoruluyordum. Yardım isteyebilir, erkeklere yaslanabilir ya da kadınlara dert yanabilirdim ama yapmazdım. Hiçbir zaman.

Onlar için güçlü olmak istedim. Banks'in beni tekrar korkmuş görmesini ya da Rika'nın benim kendimi kaybettiğimi ve bir şeylerle başa çıkamadığımı görmesini asla istemedim.

Çocuklarımın beni bir erkekten daha az bir şey olarak görmelerini asla istemedim.

Nedenini bilmiyordum ama Christiane varken, odadaki en güçlü kişi olmasam da umurumda değildi. Otuzlu yaşlarımda bile, itiraf etmeliydim ki, hâlâ bir annem olsun istiyordum.

Bir anne, savunmasız olduğunuz zamanlarda yanınızda olabilir.

Onu kendime çekerek yerde dolaştırdım, dönerken bir kahkaha attığını duydum, ben hızlandıkça ayakları yere zar zor değiyordu.

Ebeveyn olmak ne kadar tuhaftı. Uzun yıllar boyunca kendimi onun yerinde göremedim ve onun yerinde olsaydım pek çok şeyi farklı yapacağımı bilsem de, en azından çocuğunuz için çaresiz olmanın ve başka bir kadının onu yetiştirmesini izlemenin ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum.

Christiane, Natalya ve Gabriel arasında her şeyi yanlış yaptılar. Ama ben hâlâ buradaydım.

Banks hâlâ buradaydı. Rika hâlâ buradaydı. Her şeye rağmen ailemizden kurtulduk.

Banks ya da Rika bir kez olsun herhangi bir Çey için onları suçlamamıÇtı. Son on yıldır Christiane'ı suçlamaktan başka bir şey yapmamıştım.

Kendi çocuklarım ne kadar kolay dönüp aynı şeyi yapabilirlerdi? Onlara duyduğum bunca sevgiye rağmen benden nefret edebilirlerdi.

Ayaklarımı yavaşlattım, omuzlarıma bir ağırlık çöktü ve birdenbire çok yoruldum.

Ve korkmuştu. Daha fazlası olmak istedi ama başaramadı. Olmayacağımı nereden bilebilirdim? Orada durup onu nasıl yargılayabilirdim, yüksek ve kudretli davranarak? Kimse geleceğin ne getireceğini bilmiyordu.

Christiane bana baktı, durduğumuzda gülümsemesi azaldı ama ben bir şey söylemedim.

Yavaşça geri çekilerek yanından ayrıldım ve balo salonuna geri dönerek hemen Winter'ı aramaya başladım.

Müzik kulaklarımı tırmalıyordu ve onun Michael ve Emmy ile konuştuğunu fark ettim. Onun için yürüdüm.

Elini tuttuğumda, beni anında tanıyıp iki eliyle tuttuğunda gülümsediğini gördüm.

"Octavia nerede?" diye sordu.

"Mads'le hazine avına çıkacağız," diye mırıldandım ve tek kelime etmeden ya da diğer ikisine bakmadan onu da yanıma çektim. "Gel bakalım."

Onu fuayeye, mum ışığıyla aydınlatılmış avizenin altına ve yeraltı mezarlarına açılan kapıya yönlendirirken hiç sorgulamadan bana sarıldı.

Kapının mandalını açtım, onu içeri aldım ve kapıyı arkamızdan kapattım, hemen onu kollarıma aldım ve merdivenlerden aşağı indim.

"Sorun ne?" diye sordu kollarını boynuma dolayarak. "Sana sarılmam gerek."

"Beni tutuyorsun."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedim dudaklarını öperek.

Daha fazla ısrar etmedi, sadece onu banyoya taşımama ve tekrar ayaklarının üzerine koymama izin verdi. Mum ışığı yeraltı mezarlarına kadar uzanıyordu, jakuzi çoktan suyla dolmuştu ve yüzeyden buhar yükseliyordu.

Uzanarak düğmeyi çevirdim, tavandaki musluklar canlandı ve su küçük havuza yaklaşık yirmi farklı akıntıdan oluşan bir daire şeklinde döküldü, neredeyse bir fıskiye gibi aşağı akıyordu.

Ceketimi ve gömleğimi yırtıp yere attım, ardından diğer giysilerimi de çıkardım ve Winter'ın üzerinde çalışmaya başladım. Korsenin bağını çözdüm ve iç çamaşırlarını çıkarmadan önce elbisesini aşağı ittim, kurdeleleri saçında bıraktım.

Onu gördüğümde tenimin altında bir sıcaklık oluştu ve onu kollarıma çekerek kaldırdım. "Buraya gel," diye dudaklarına yapıştım.

Bacaklarını bana doladı ve ben de kocaman küvete girdim, sıcak su tüm vücudumu ürpertti.

Onu yanıma alarak oturdum, onu kendime sarıp yüzümü saçlarına gömdüğümde etrafımıza yağmur yağıyordu.

O gerildi, ama ben sadece daha sıkı sıktım, tekrar sağlam hissetmeye çalıştım. Şüpheden nefret ederdim ve çoğu zaman çocuklarım için endişelenmeme izin vermeyecek kadar meşgul olurdum, ama ne yaptığımı bir sonraki kişiden daha fazla bilmiyordum. Beni yetiştiren insanları istediğim kadar yargılayabilirdim ama bir sonraki yargılanacak olan bendim.

"Damon..." Winter bir şeylerin ters gittiğini anlayarak fısıldadı.

"Ben iyi bir baba değilim." Ona sarılarak iç çektim. "Ivarsen'in disiplini yok. Motivasyonsuz olacak. Fane nevrotik. Her şey mükemmel olmak zorunda. Gunnar makineleriyle bizi havaya uçuracak. Dag doğduğundan beri sebze yemeyi reddediyor ve Octavia gerçek hayattaki korsanların sadece el bombası fırlatıcıları olan teröristler olduğunu öğrendiğinde lanet bir akıl hastanesine düşecek." Yutkundum, binlerce yıl sonra hâlâ kanıtlanmış bir çocuk yetiştirme yöntemi olmamasından nefret ediyordum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. İyi bir ebeveynin ne yapıp ne yapmayacağını nereden bilebilirim ki?"

Beni doğurduğunda Christiane ne kadar cahilse ben de o kadar cahildim. Kai haklıydı. Daha fazla rehberlikle hayatta daha iyi bir şansları vardı. Her şeyi yanlış yapıyordum.

Winter'ın kolları sonunda beni sardı ve dudaklarını şakağıma bastırdı, göğüsleri vücuduma yaslandı.

"İyi bir ebeveynin mutlu çocukları olur," diye fısıldadı kulağıma. "Bizim çocuklarımız çok mutlu."

Önce yanağımı, sonra dudaklarımı öptü, yumuşak ve yavaşça. Gözlerimi kapattım, suyun sesinin ve onun hissinin tadını çıkarıyordum.

"Çok mutlular," dedi bana tekrar. "Ve sana çok aşıklar."

Midemde bir çarpıntı oldu ve k e n d i m i tutamayarak hafifçe gülümsedim. *Beni seviyorlar, değil mi?*

"Ve çok mutluyum," diye ekledi.

Düşüncelerim tekrar odaklanmaya başladığında geri çekildim ve ona baktım. Çok sık olmuyordu ama kendimi kıyaslamamak zordu. Kai'nin çocukları çok terbiyeliydi ve oldukça sessizlerdi. Athos zeki, hırslı ve kararlıydı. Will'in çocukları onunla hiçbir konuda tartışmazdı. İlk sorulduğunda söyleneni yaparlardı.

Çocuklarım.

Ama Ivar'ın bu sabah annesinin krep yapmasına yardım ettiğini hatırlayarak bu düşünceyi olduğu yerde bıraktım.

Çocuklarım gerçekten çok tatlı olabilirler, değil mi?

Gunnar, annesi kaymasın diye dökülenlere yardım etme konusunda çok iyiydi. Fane, Dag ve Octavia için mağazada kitap seçmesine yardım etti, resimleri ve hikayeyi anlattı, böylece ne alacağını biliyordu.

Onlar iyi çocuklardı. Bir nefes alıp verdim ve endişemi şimdilik bir kenara bıraktım. İyi bir iş yapıyorduk.

"Daha iyi misin?" diye fısıldadı, çenemi öptü ve boynumu okşadı. Göz kapaklarım titreyerek kapandı ve başımı salladım.

"Durma."

Bana sürtündü ve ben sertleşmeye başladım, elim göğsünü avuçluyordu, ama sonra başımızın üstündeki tavandan tiz bir ses geldi ve ikimiz de durup yukarı baktık.

"Bu bir çığlık mıydı?" diye sordu. İnledim. Ne oldu şimdi?

Will

Onu öptüm, soğuk yanaklarını okşarken kırmızı dudakları yumuşak ve sıcaktı. Geri çekilerek, alnını kaplayan karmaşık gümüş metal maskeden ona baktım, gözleri tasarımdaki yarıklardan bana bakıyordu.

Eğilerek ağzımdan nefes aldı ve elini hızla pantolonumdan aşağı kaydırarak beni yakaladı. "Sence karın bir şeylerden şüpheleniyor mudur?" diye alay etti.

Beni yumruklarken nefesim kesildi, şu anda kafasındaki maske dışında kıçını çırılçıplak görmekten başka hiçbir şey umurumda değildi.

Sırıttım, alt dudağını ısırdım. "Kimin umurunda?" Alay ettim. "Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz."

Emmy gülümseyerek ağzını benimkine gömdü ve kollarını boynuma dolayabilmek için elini üzerimden çekti.

Karım bana "Seni çok seviyorum" dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Başımı salladım. "Ama bunu kanıtlamak için hâlâ çok çalışabilirsin."

"Öpeceğim." Beni tekrar öptü. "Ama önce benimle dans etmeyi bitir."

Döndük, müzik dans ettiğimiz ikinci kattaki balkona doğru zar zor sürükleniyordu, soğuk ve kar iliklerimize kadar işliyordu ama o kadar çok gülümsüyordu ki, ne isterse istesin onu durduracak değildim.

Başını göğsüme yasladı ve beni kendine yakın tuttu.

Bunu yapmasına bayılıyordum. Bana ihtiyacı olmadığını düşünerek geçirdiğim onca zaman boyunca, şimdi ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Beni tutmadı. Bana tutundu.

Ağaçların çoğunun yapraksız olduğu ve Çan Kulesi'nin fenerinin dalların arasından göründüğü ormana baktık.

"Mezarı nerede?" Emmy sordu.

Kimden bahsettiğini sormama gerek kalmadı, Reverie Cross'un ebedi alevi uzaktaki çan kulesinde titriyordu.

Bu soruyu sormak için bu kadar uzun süre beklemiş olması garipti ama başka hiç kimsenin sormamış olması da garip değildi.

Cevap vermeyince, "Deden onu seviyor muydu?" diye sordu.

Kollarımı ona sımsıkı doladım. "Ona hiç sormadım."

Sonsuza dek merak ettiğim bir konuydu ama bu konuyu ona asla açamazdım. Belki de cevaplar hayal gücümden daha sıkıcı olursa hayal kırıklığına uğrardım.

Belki de cevapların onu sevme şeklimi değiştireceğinden korkuyordum. "Onu öldürdü mü?" Emmy fısıldadı.

"Ona sormayacağım."

Hiçbir zaman.

"O gece ne olduğunu bilen tek kişi o olabilir," diye bastırdı.

Biliyorum. Ve hikayeyi anlatacak kadar uzun yaşamayacaktı.

"Mezarının nerede olduğunu kimse bilmiyor o zaman?" diye tekrar sordu. "Edward'ınkine yakın bir yerde," dedim. "Tek bildiğim bu."

Çocuklar eve gelmeden önce kalan zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmek istediğim için ona sarıldım ve Reverie Cross'u tartışmak aklımdaki şey değildi.

"Peki, beni seviyor musun?" Alay ettim.

"Daha otuz dokuz saniye önce sana söylediğimden neredeyse eminim." Alay ettim. Bunu daha sık duymak hoşuma gidiyordu.

O da bunu biliyordu.

Güldü ve ağzını benimkine bastırdı. "Seni seviyorum."

Dudaklarının üzerinde hareket ettim, burada kıçım donuyordu ama vücudunun sıcak vaadi beni sertleştirdi ve hazır hale getirdi.

"Bir yere gitmek istiyorum," dedim ona.

Yeraltı mezarlığı, kiler, boş yatak odası...

Neresi olursa. "Biraz daha dans etmek istiyorum," diye sızlandı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Benim *için* dans etmeye ne dersin?"

Bununla yaşayabilirim.

Dudaklarından hınzır bir gülümseme geçti ve alt dudağını ısırdı. "Yarışalım."

Ben cevap veremeden çekildi, elbisesini yukarı kaldırdı ve koşmaya başladı.

İçimden bir kahkaha yükseldi, ben koşarak peşinden gitmeden önce onun topuklu a y a k k a b ı l a r ı y l a k o ş a r a k eve geri dönmesini izledim.

Oturma odasından hızla geçerken, onu takip ettiğimde ciyakladı ve ikimiz de koridora, misafir odalarına doğru koştuk.

Ama sonra aniden durdu ve çığlık attı, sırtı kaskatı kesildi. "Will!" diye bağırdı.

Gülümsemem düştü ve hemen yanına gidip onu tuttum. "Ne?"

Ama sonra aşağı baktım ve ahşap zeminde kanlı bir havuz, koridorda yatan bir ceset gördüm.

Nefesimi içime çektim ve onu geri çektim. "Ne oluyor lan?"

"Aman Tanrım." Eliyle ağzını kapattı.

"Neler oluyor?" Kai aşağıdan seslendi, korkulukların üzerinden baktığımda onu antrede dikilirken gördüm.

"Acele et!" Ona el salladım.

Diz çökerek karanlıkta adamın yüzünü seçmeye çalıştım ama yüzüstü yatıyordu ve sadece sol tarafı g ö r ü n ü y o r d u .

Kim...? Ne oldu böyle? "Bebeğim,

ışıkları yak," dedim ona.

Nabzını kontrol etmek için parmaklarımla boynuna bastırdım ama nabız bulamadım. Ayak sesleri merdivenlere vurduğunda ışık nihayet koridoru aydınlattı, herkes peşimizden koştu.

"Bu da ne böyle?" Kai cesedin yanında durdu. "Kim o?"

Nereden bilebilirim ki?

"O öldü mü?" Michael'ın sorduğunu duydum.

Hiçbir fikrim yoktu. Ona baktım, sokak kıyafetleri giymiş, kafasından kan sızan sarışın genç bir adamdı. Onu tanımıyordum ve parti için giyinmemişti.

"Kim o?" Rika sordu.

Başımı salladım.

Ceplerinde kimlik ararken biri yanımızdan hızla geçti, ama ceketinin altına uzandığımda bunu hissettim.

Tereddüt ettim, boynumdaki nabız zonkluyordu.

Kahretsin.

Onu ters çevirdim, kolunun altını kazdım ve kılıfından tabancayı çıkardım. Avucumun içinde duruyordu, farkındalık hepimizi aynı anda vurmaya başlamıştı. Silahı olan tek insanlar Lev ve David'di ve bu onların ikisi de değildi.

"Çocuklar gitmiş!" diye bağırdı bir kadın.

Ne? Herkes Bayan'la göz göze gelmek için dönerken ben ayağa fırladım. Cuthbert.

"Hangi çocuklar?" Havladım. "Tiyatrodalar." Sonra çenemi Emmy'ye doğru salladım ve telefonumu ona fırlattım. "Bayan Englestat'ı ara." Tiyatrodaki çocuklar ondaydı. "Sayım yapsın."

Başını salladı, tuşlarken elleri titriyordu.

"Mads ve Octavia," diye mırıldandı Damon, endişeli gözleri benimkilerle buluştu. "Geride kaldılar."

Mads ve Octavia... Gözlerimi dadıya diktim.

"Odalarında değiller," diye bağırdı.

Ve yüzüm düştü, bahsettiği çocukların onlar olduğunu fark ettim. Herkes koştu.

"Tavi!" Banks koridordan aşağı, çocukların buradayken kullandıkları odalara doğru koştu.

"Madden!" Kai, oğlunun saklanmayı sevdiği galeriyi aramak için çatallanan diğer koridordan aşağıya fırladı.

"Madden!" diye bağıran sesler çoğalırken herkes dağıldı.

Ağzım kurudu. Tekrar aşağıya daldım, adamın nabzını aradım ama bulamadım. Parmaklarımı burnunun altına koyarak nefesinin sıcaklığını hissetmek için bekledim.

Hiçbir şey yoktu.

Merdivenlerden daha fazla ayak sesi yükseldi ve kafamdaki olasılıkları bir araya getirerek tekrar yukarı çıktım.

"O öldü," dedim.

"Biz değildik," dedi Lev ve başımı kaldırdığımda onu ve David'i merdivenlerin başında nefes nefese dururken gördüm. "Biz bir şey görmedik."

"Bu çok açık!" Banks homurdandı.

"Kapı her on saniyede bir misafirlerle açılıyor, Banks!" Lev bağırdı. "Herkes içeri girebilirdi. Sana daha fazla güvenliğe ihtiyacımız olduğunu söylemiştim."

David, Michael'dan alıntı yaparak, "Ama hepiniz 'silahlı korumalar ve ön kapıda metal dedektörü' istemediniz," diye ekledi.

Michael yakasından tutarak onu itti. "Evi arayın. Gidin!" Damon, Banks ve Michael odalara girip çıkarak tekrar aramaya başladılar.
"Mads!" diye seslendiler. "Octavia!"

Silahı pantolonumun arkasına soktum ve Kai'ye işaret ettim. "Ayaklarını tut."

"Polise ihtiyacımız var," diye karşı çıktı Emmy. "Onu hareket ettirmeyin."

Kai, "Çocukları bulana kadar kimseyi aramıyoruz," diye homurdandı.

Bunun nasıl olduğundan emin değildik. Polise haber vermeden önce öğrenmemiz gerekiyordu.

"Octavia!" Damon böğürdü ve onun çılgınca nefes alışını buradan duyabildiğime yemin ettim.

"Bekle, kameralar..." Rika patladı.

Etrafında dönerek ofisine koştu, bilgisayarı sokak kameralarına ve ev güvenliğine erişmek için ayarlanmıştı. Şehrin neredeyse her santimini görebiliyordu.

Kai ve ben cesedi onun ve Michael'ın yatak odasına attık, kapıyı kapattık, kanı örtmek için koridordaki halıyı ters çevirdik ve diğer herkesin peşinden koşarak onun ofisine girdik.

Michael'ın ona "Geri dön," dediğini duydum.

Düğmelere basıp bir düğmeyi çevirerek görüntüleri geri sardı ve gecenin olaylarını oynattı. Evin içinde kamera yoktu ama dışarıyı ve bahçeyi görüyorlardı. Bu geceden sonra bunun değişeceğini tahmin ediyordum. Michael sabah şirketini buraya getirecek ve ekstra güvenlik sağlayacaktı.

Durdu, Mads ve Octavia'nın mutfağın yan kapısından aceleyle çıktıklarını, kaçmaya çalışır gibi çılgınca koştuklarını gördü, ama...

Bir araba bekliyordu. Kalbim boğazıma düğümlendi. İki adam dışarı fırladı ve çocuklar ne olduğunu anlayamadan içeri atıldılar ve araba hızla uzaklaştı.

"Hayır," diye nefes nefese
kaldı Damon. "Ne oldu?"

Winter ağladı. Damon ona
sıkıca sarıldı.

"Bekle, bekle, o kim?" Kai yolcu koltuğunda oturan sarışını işaret etti. "Yakınlaştır!"

Rika tekrar geri sararak onu çocukları almak için arabadan inerken yakaladı ve videoyu duraklatarak çekimi iyileştirdi.

Banks inledi. "Ilia Oblonsky."

Kai'nin omurgası dikleşti ve zorlukla nefes aldı. Ilia yıllar önce Gabriel Torrance'ın bir çalışanıydı. Babasının mirasına konunca Banks onu ülkeden attırmıştı.

"Peki bu kim?" Michael gözlerini kısarak cipten inen diğer kişiye baktı.

"Bilemiyorum," diye yanıtladı Rika.

Ama her yerde tanıyabileceğim kahverengi kafaya baktım, çünkü onu iyi tanıyordum.

Aman Tanrım.

"Taylor Dinescu," diye fısıldadım.

Herkes bana baktı, Blackchurch'teki görevim hâlâ çirkin yüzünü gösteriyordu.

"Tanrım, lanet olsun," diye mırıldandı Damon. "Birbirlerini nasıl buldular?"

Hiçbir fikrim yoktu. Belki de bizden nefret eden insanlar için bir Facebook grubu vardı. İçime bir sıkıntı çöktü, çünkü biliyordum. Yıllar önce biliyordum. O, görmezden geldiğim yarım kalmış bir işti ve bunu yapmamalıydım.

Ama sonra Banks arkasını döndü. "Kai?"

Bakışlarını takip ettim ve Kai'nin gözlerinde öfkeyle odadan çıktığını gördüm. "Sıra bende," dedi ona. "Geçen sefer onunla senin uğraşmana izin verdim. Bu sefer değil.

zaman."

Ama ben ne demek istediğini anlayamadan odadan fırladı ve hepimizin peşinden koşması hiç zaman almadı.

Balo hala alt katta devam ediyordu, ancak mekanı boşaltmak ya da konuklarımıza bir bahane uydurmak yerine, bir dakika daha kaybetmedik.

Rika Banks'e "Telefonunu bana ver," dedi.

Merdivenlerden hızla inerken hiç sorgulamadan ona uzattı. Banks'in yanaklarından yaşlar süzüldü ama başka bir şey söylemedi.

"Seni sokak kameralarına kaydediyorum," dedi Rika cep telefonunu tuşlayarak. "Yaklaşık doksan saniye önce kapıdan sağa döndüler, muhtemelen kasabaya doğru gidiyorlar, ama gözünüz üzerlerinde olsun ve emin olun. Biz takip edeceğiz."

Banks başını salladı, Rika telefonunu ona geri verdi ve herkes arabaların anahtarlarını kaparak ön kapıdan içeri koştu.

Ama bir şey gördüm ve durdum.

Hepsi etrafımda dönüp fuayeyi boşalttılar ama ben sarkacı donmuş ve yelkovanı onu dokuz geçe durmuş olan büyükbabamın saatine baktım.

Bileğimi kaldırarak saatimi kontrol ettim ve aslında saati yirmi üç dakika geçtiğini gördüm.

Saate tekrar baktım.

"Ne oldu?" Emmy koşarak yanıma geldi.

"Saat durdu." Nefes alamıyordum. "On-oh-dokuz. Reverie Cross o zaman öldü."

Yani, bu saçmalığa gerçekten inanmıyordum ama Madden'ın EverNight'ta mum yakmayı reddeden tek kişi olduğunu da biliyordum. Biraz garip.

Beni de yanına çekti, ikimiz de ciplerden birinin arka kapısına doğru koştuk, Kai ve Banks ön tarafa yığıldılar. Michael ve Damon, Winter ve Rika'yla birlikte diğer arabaya tırmandılar ve Kai aniden duraklayarak anahtarı içeri soktu.

Dijital saate dokundu ve ben de arabanın saatinde 10-9'u görerek zonladım.

"Ne oluyor be?" Kai homurdandı.

Ama endişelenmek için durmadı. "Bizden ne kadar uzaktalar?" diye sordu karısına.

"Köye varmak üzereyiz," dedi ona, ekranına bakarak. "Acele edin."

Kemerlerimizi bağladık ve yanımdaki Emmy'ye endişeli bir bakış attım. Be
n. "Bu EverNight değil," diye fısıldadı.

"Öyle olmak zorunda değil."

Reverie Cross'un saldırmak için bütün bir yılı vardı ve ben yanan bir alevin Ertesi sabah güvende olduğunuz anlamına geliyordu, bir mum bile yakmayanlara ne olduğunu düşünmeyi hiç umursamamıştım.

"Hadi gidelim!" Ben çağırdım.

Kai gaza bastı ve Michael'ın farları kuyruğumuzda parlarken garaj yolundan aşağıya doğru koşmaya başladık.

Kai yola fırladı, lastikler karla kaplı asfaltta altımızda dönüyordu. Düşük vitese takarak, şenlik ateşleri, fenerler ve tatil ışıklarıyla aydınlatılmış diğer evlerin yanından geçerek caddede hızla ilerledi.

"Engelstat'a ulaştın mı?" Ondan ne yapmasını istediğimi hatırlayarak Emmy'ye döndüm.

"Evet, çocuklar güvende." Başını salladı. "Banks tiyatroya güvenlik gönderdi.
Biz gelene kadar orada kalacaklar." Bir kez başımı salladım. *Güzel.*

Bir şey varsa, muhtemelen orada daha güvendeydiler. Tonlarca insan, her yer kilitli.

"Şimdi neredeler?" Banks'e sordum.

Tereddüt etti, ekranını inceledi ve bakış açısını değiştirdi. "Old Pointe Yolu'na doğru gidiyorlar," diye cevap verdi sonunda ve sonra Kai'ye baktı. "Tatil köyüne gitmiyorlardır, değil mi? Meridian Şehri'ne belki?"

Başını salladı, saatte yüz mil gibi gelen bir hızla koşarken gözlerini sağa sola çevirdi. "Sadece gözlerini onlardan ayırma."

Pencereden dışarı baktım, çenemi öyle sert sıkıyordum ki ağrıyordu. *Taylor Dinescu.* Onu Cove'da son gördüğümüz o geceden sonra Blackchurch'e onun için bulaşmamıştık. Her şeyi onun ve ailesinin üzerine yıktık, onu hapse gönderdik, çünkü orada olmayı hak ediyordu. Sadece Blackchurch'e gönderilmesine neden olan şey için değil, aynı zamanda kendi kişisel nedenlerim için de.

Emmy'yi incitmişti. Hem de çok. Ve bunu yapmaktan zevk alıyordu.

Ve nihayet altı yıl önce dışarı çıkmayı başardığında, bir süre ona göz kulak olması için birini tuttum - herhangi bir fikir edinmediğinden emin olmak için - ama ikinci bir şansı hak etmediğini biliyordum. Onu göndermeliydik.

Ya da onunla kalıcı olarak anlaştı. Parası olan oydu. Ilia değil. Eğer ben halletseydim, burada olmazdık.

"Bu bizim çocuklarımız olabilirdi," diye mırıldandım, gözlerim

yaşlarla dolmuştu. "Bizim çocuklarımız," diye yanıtladı Em.

Uzanıp elimi tuttuğunda ona baktım. Damon'ın şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Benimkilerden biri olana kadar bunun tam ölçüsünü bilemezdim. "O odada ne oldu?" Banks Kai'ye sordu. "Bir şey gitti

Arkalarında bir ceset bırakmışlarsa yanlış. Nasıl oldu da hiçbir şey duymadık ya da görmedik?"

"Onları bulacağız," dedi Kai. "Mads akıllıdır."

Banks yine ağlayarak ona, "Mücadele ederdi," dedi. "Onu o arabaya bindirmek için canını yakmaları gerekirdi. Kamerada ona vurup vurmadıklarını gördün mü?"

Başını salladı ama cevap vermedi.

Banks'i ilk kez bu kadar korkmuş gördüğüm için gözlerim yandı. Başımı pencereden dışarı çevirdim. Bu bizim sonumuz olabilirdi. Eğer o çocuklara bir şey olursa.

Dakikalarımız vardı. Sonsuza dek gitmeden önceki dakikalar.

"Bana bak," dedi Kai ona, gözlerini yoldan ayırmamaya çalışarak. "Bugün olmaz."

Banks başını salladı ama hâlâ kırılmak üzereydi.

Bir emniyet kemerinin açıldığını duydum ve Emmy aniden kucağımdaydı, yüzümü çevirmeye ve gözlerimi ona dikmeye zorluyordu.

Yine de onları kapattım. Bunu onların başına ben getirmiştim. Ya bir gün çocuklarımızın başına daha kötüsü gelirse? Onu nasıl bir hayatın içine soktum?

"Bana bak." Beni sarstı.

Gözlerimi açtım.

"Başka biri olamayız," dedi. "Bu senin suçun değil."

Ona baktım, genellikle saklamakta iyi olduğum tüm şüphe ve endişelerim onun için açığa çıktı, çünkü o her zaman ne düşündüğümü biliyordu. Beni de kendisi gibi okuyabiliyordu.

Başka biri olmak istemedim. Ama çocuklarımın da seçimlerimizin sonuçlarına katlanmasını istemiyordum.

Kollarımı ona doladım ve gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Çocuklarım için teşekkür ederim."

Tekrar söyleme şansım olmasaydı...

Gülümsemesi ortaya çıktı. "Aynen."

Ona tutundum, kokusu ve gözleri bana çocuklarımızı ve her gün uyanmakla ilgili sevdiğim her şeyi hatırlatıyordu.

Burada olmaya hakkımız vardı ve bunu biz istemedik.

Aşağıya uzanarak elbisesinin yırtmacının iki yanını tuttum ve bacaklarına hareket alanı bırakarak kalçasından yukarı doğru yırttım. "Gidip şu orospu çocuklarını yakalayalım."

Kai köye doğru hızla ilerlerken beni öptü ama hemen frene bastı.

"Bu da ne?" diye bağırdı.

Em'in yanından ayrıldım, ön camdan gözümü kısarak dışarı baktım ve yağan kalın beyaz tanelere rağmen caddenin insanlarla dolu olduğunu gördüm. Tiyatroya baktım, Banks'in iki adamının kapıların hemen içinde çocukları koruduğunu fark ettim.

Müzik çalarken ve insanlar gülümserken kostümlere, maskelere ve köyün etrafında parlayan ateş çukurlarına bakarak nefes verdim.

Noel Baba çardakta oturmuş, bir düzine çocuk onunla tanışmak için sıra bekliyordu.

"Hazine avı," diye hatırlattım ona. Herkes bu yüzden dışarıdaydı. Bu kaçırma olayını Taylor ve Ilia için daha iyi planlayamazdık. İçinde kaybolacakları tonlarca aktivite.

Arkama baktım, diğerlerini göremedim. Michael köyün nasıl bir yer olduğunu bildiği için uzun yoldan gitmiş olmalıydı.

"Katedrali geç," dedi Emmy ona. "Old Pointe'e giden yolu takip edin."

Kornaya bastı ve insanlar yoldan çekilmek için acele ederken ışıklarını yaktı. Karla kaplı cadde yavaş yavaş açıldı.

"Kai, git!" Banks bağırdı.

Direksiyonu kırdı, çardağın, Sticks'in ve White Crow Tavernası'nın yanından geçti, direksiyonu salladı ve köşede savruldu.

Banks penceresinin üzerindeki güvenlik demirini tutarak inliyordu ve aklını kaçırdığını söyleyebilirdim. O çocukların kollarımızda olmadığı her an, onları asla bulamama ihtimalimiz artıyordu.

Taylor ve Ilia'nın ne planladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onları öldürmek isteselerdi bunu evde yaparlardı. Yine de onları geri getirmeyi planlamalarına imkân yoktu. Bu intihar olurdu.

Aklıma çok daha kötü şeyler geldi ve dünyanın dört bir yanındaki çocukların başına gelenleri bildiğim için midem bulandı. Onları bu gece kaybedersek bizi bekleyen dehşet.

Gözlerimi ovuşturdum, alnımdaki ter elimi kapladı.

Farlar ilerideki karanlıkta bir delik açıyor, silah sırtıma saplanırken kar taneleri yere düşüyordu. Onu kullanmak istedim.

Tanrım, bu gece ailemizi o çizginin ötesine götürmek istedim.

"Dur!" Banks bağırdı. İleriyi işaret etti ve herkes baktı, yolun kenarındaki hendekte arka lambaları gördüler. Kai cipin arkasına geçip durduğunda kalbim göğsümde çarpıyordu, herkes tek kelime etmeden aynı araba olduğunu biliyordu.

Ne oldu böyle? Çocuklar.

Arabadan atladık, kaza yapmış siyah cipe doğru koşarken soğuk yüzümüzü ısırıyordu.

Rahatlama ve korku aynı anda üzerime çöktü.

Taylor başını direksiyonun üzerine koymuş, camı kısmen indirmiş bir halde yere yığılmıştı ve ben de kapı kolunu tutarak uçurumdan aşağı atladım.

"Seni orospu çocuğu!" Bağırdım, camdan uzanıp onu tutmaya çalıştım. Sallanıyordu, yüzü kan içindeydi ama lanet araba iki ağacın arasına sıkışmıştı ve kapıyı açamıyordum.

"Octavia!" Emmy bağırdı.

Ardından Banks. "Mads!"

Arabanın arkasına doğru fırladım ve kapağı açarak arka koltukta sürünerek orospu çocuğuna doğru ilerledim.

"Burada değiller!" Banks arkamdan sürünerek bağırdı.

Taylor'a ulaştığımda Emmy sürücü tarafındaki camı kırdı. Adam silahını çekerek arkasını döndü ama tam o sırada Emmy elini uzatarak silahı yere düşürdü ve avucunun kenarını adamın boynuna geçirerek boğazını parçaladı.

Heh. Bunu ona Kai mi öğretti? Tanıdık geldi.

Taylor'ın saçlarına kan bulaşmış ve yüzünden aşağı damlıyordu. Onu yakaladım, çenesini kavradım. "Neredeler?" Kükredim. "Ne yaptın sen?"

Ama tam o anda, onu gördüm. Midem bulandı ve bir an için gözlerimi kaçırarak irkildim. *Aman Tanrım.* Ne oluyor lan?

Lanet olası göz küresi yuvasının hemen dışında asılı duruyordu, diğerinden de kan akıyordu. Bu nasıl oldu?

"O... o..." diye soluk soluğa kaldı, kelimeleri çıkarmaya çalışıyordu. "O çocuk deli. Gibbons'ı öldürdü."

Ha? "Kim?" Havladım.

Biliyor musun, umurumda değil. "Neredeler?" Yakasına yapışıp onu salladım.

Peki Ilia neredeydi?

Emmy yoldan çekilerek Kai'nin içeri girmesine izin verdi, Mads'in babası benimle birlikte Taylor'ı tuttu, ikimiz de kafatasını sıktık.

Başparmağımı burnuyla gözünün arasına yerleştirdim, kazmaya hazırdım. "Şimdi, yoksa diğerini de alırım!"

Ağzını kapattı ve yüzüme tükürmeden önce ne yaptığını anlamaya ancak zamanım oldu.

Kai hırladı, onu yakaladı ve başparmağını gözlerine sokarak onu tamamen kör etmekle tehdit etti.

"Ahhhh!" diye bağırdı.

"Nerede?" Kai bağırdı.

"Marina!" diye bağırdı. "Marina!"

Arabadan dışarı fırladım ve Emmy'nin elini tutarak hep birlikte cipimize doğru koşmaya başladık. Lev ve David arabalarından inerek yanımıza geldiler, muhtemelen Banks'in telefonunu takip etmişlerdi.

"Papa," dedi Kai onlara, ama sonra Taylor'a doğru uzandı ve beyaz bir maske çıkardı.

Bizimkilerden biri değildi. Daha çok tam bir hayalet maskesi gibiydi. O tanıdı mı

O

m Ya da...

u? Midem bulandı. *Partideydiler.*

Yüce İsa.

Kai maskeyi arabaya geri attı ve sonra bizimkine doğru yürüdü. kapısını açtı. "On ikinci kat," diye talimat verdi.

David, "Evet, efendim," diye cevap verdi.

İyi fikir. Bu sefer Taylor'ı kimsenin bakımına bırakmayacaktık. Onu saklayacak bir yerimiz vardı. Eğer hayatta kalırsa.

Banks telefonuna atlarken Taylor'ı almaya koştular. "Marinada," dedi birine, muhtemelen Damon'a. "Gerekirse öldürün onu."

Ve lütfen acele edin.

Arka kapıyı açtım, önce Emmy'yi içeri aldım.

"Bu iyi bir hamleydi bebeğim," dedim ona, boğazındaki küçük el numarasını hatırlayarak. "*John Wick,* değil mi?"

"*John Wick 2.*"

Başımı salladım ve peşinden içeri girdim. "Ah, doğru."

Michael

Rika telefonda annesine, "Seni haberdar edeceğim," dedi. "Merak etme." Dinledi, sonra bana bakarak başını salladı. "Bir şey öğrenir öğrenmez, evet."

Telefonu kapattı ve bana uzattı. Cebime soktum, Damon önümdeki sürücü koltuğundaydı ve Winter onun yanında ellerini ovuşturuyordu.

Bir bildirim sesi duydum ve ardından Damon cep telefonunun ekranına dokundu.

"Ne oldu?" Rika sordu.

"Banks mesaj attı," dedi bize. "Çocuklar marinada."

"Banks onları aldı mı?" Ben ağzımdan kaçırdım.

Ama o başını salladı, gaza bastı, motor altımızda devirlenmeye başladı. "Hiç sanmıyorum."

"Damon..." Winter yalvardı ve dizlerinin titrediğini görebiliyordum. Adam onun elini sıktı. "Hiçbir şey yapmayacaklar."

"Bunu planlamamış olabilirler ama üst kattaki cesedin de planlı olduğundan şüpheliyim," diye belirtti. "Bir şeyler ters gitti. Şimdi daha çok korkacaklar."

Rika öne doğru eğildi ve elini Winter'ın koluna koydu.

"Eğer yapacak olsalardı..." Başladım ama bunu yüksek sesle söylemenin daha iyi olacağını düşündüm. "Bunu evde yapmış olmalılar. Fidye ya da başka bir şey istiyorlar."

Winter bir an durakladı ve başını öne eğdi. "Ya da onları satıyorlar," diye mırıldandı. "Ya da onları başka birine götürüyorlar."

Tanrım. İnleyerek gözlerimi kapattım. Hepimiz en kötü senaryoları biliyorduk ve önümüzdeki on dakika içinde o çocuklara yetişemezsek hiçbiri bizim için mutlu sonla bitmeyecekti.

Bu düşüncelere izin vermesinden nefret ediyordum ama... sanırım bu bizi tetikte tutuyordu. "Sadece git," diye bağırdı Rika. "Etrafından dolaş."

Damon direksiyonu yanlış şeride kırarak başka bir arabanın yanından geçti ve sonra direksiyonu tekrar kırarak arabanın önünde hızla ilerlemeye başladı.

Telefonumu tekrar çıkarıp Athos'u aradım.

Onu hemen aramalıydım. *Kahretsin.*

"Hey," diye kıkırdadı ve arka planda arkadaşlarının konuşmalarını duyabiliyordum. "İçki içmeyeceğim. Biraz öpüşebilirim. Biraz da ortalığı ayağa kaldırıyorum. Benimle gurur duyuyor musun?"

"Tiyatroya git," diye ağzımdan kaçırdım. "Hemen. Bu acil bir durum. Ben gelip seni alana kadar orada kal."

Bir sessizlik oldu ve ben yarı yarıya sorgulanmayı bekliyordum ama o karşı koymadı.

Yutkunduğunu duydum. "Tamam," diye sessizce cevap verdi. "Oraya vardığımda mesaj atarım."

"Seni seviyorum,"

dedim. "Ben de

seni seviyorum."

Telefonu kapattık ve beni dinleyen Rika'ya baktım, başımı salladığımda omuzları gevşedi.

Biz asla aşırı tepki vermedik ve Athos da bunu biliyordu. Endişeli görünüyorsam bir nedenim vardı ve ona söyleneni yapması gerekiyordu.

Rika arkaya uzandı ve üçüncü sıradan bir ceket alıp üzerine geçirdi, sonra da koltuğun altını kazarak bir bıçak çıkardı. Bunları tüm arabalarımızda ve evin çeşitli yerlerinde anında erişebilmek için saklıyordu.

Ama elimi onunkinin üzerine koyarak onu durdurdum.

Gözlerime baktı ve ben başımı salladım. *Hayır.* Bu sefer olmaz.

Gözleri kısıldı, kafası karıştı. "Ciddi olamazsın," diye fısıldadı. "Ben her zaman seninleyim."

Kalbim acıyordu, çünkü onsuz hiçbir şey yapmak istemiyordum. Olduğumuz kişi olmamızın sebebi oydu. Her şey onunla başlamıştı.

Gözlerim karnına kaydı, oğlumuz her geçen gün kendini daha fazla göstermeye başlamıştı.

"Onunla birlikte olmana ihtiyacım var,"

dedim ona. Her ne pahasına olursa

olsun.

"Ama Octavia ve Madden-"

"Onları yakalayacağız."

Tabii ki ona ihtiyaç vardı. Ve her zaman istenirdi.

Yüzüne dokundum, çenesini bana doğru eğdim ve gözlerindeki bakış beni on üç yaşında arabamın kaputunun üzerinden bana bağırdığı o geceye geri götürdü. "Senin ve benim tek bir kişi olarak dolaştığımızı görmek için çok uzun süre bekledim," diye mırıldandım.

Athos'u seviyorduk ve şanslıydık çünkü onu yedi yaşındayken bakıcıya bırakıp bir daha geri dönmeyen annesi ya da hiç tanımadığı babası umurumda bile değildi.

O bizim için yaratılmış.

Ama baba olmak için bir şans daha istiyordum.

Damon marinanın otoparkına girdi, her iki tarafta uçurumlar vardı ve denizin üzerine bembeyaz kar yağıyordu. Rika sonunda başını salladı, buraya kadar gidebileceğini biliyordu.

"Arama Kurtarma'yı arayacağım." Telefonumu elimden aldı. "Ve buraya geldiklerinde polisi yönlendir."

Damon ve Winter arabadan atlarken ve farlar arkamızdan üzerimize düşerken yüzünü tuttum ve eğilip onu öptüm.

Kai ve Will buradaydı.

"Kapıları kilitle," diye fısıldadım ağzına karşı.

"Git." Beni tekrar öptü, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Acele et. Onları geri getir."

Arabadan atladım, kar yağışına karşı gözlerimi kırpıştırırken buzlu taneler yüzüme çarptı.

"Hadi gidelim!" Kai bağırdı.

Koştum, ön camdan Rika'ya bir kez daha baktım ama ön koltukların üzerinden eğilip kilitlere vururken çoktan telefona sarılmıştı.

Merdivenlerden aşağıya ve rıhtıma koştuk, tekneler arasında ya da denizde herhangi bir hareket ya da yaşam belirtisi aradık.

"Tanrım, gittikçe kötüleşiyor," dedi Emmy, sağanak yağmura karşı gözlerini kırpıştırırken Will'in paltosunu üzerine çekerek.

Okyanusun karanlığı her türlü ışığı yutuyordu. Tanrım, hiçbir şey yoktu. Bir teknenin dümen suyunda tekme yok. Işık yoktu. Neredeydiler?

Telefonuma uzandım ama cebim boştu. Rika'da olduğunu unutmuşum. Kasabada daha fazla göze ihtiyacımız vardı. Kai'nin bilgileri nereden aldığını bilmiyordum ama buradan başka her yerde olabilirlerdi.

"Bay Mori!" diye seslendi biri.

Hepimiz etrafımızda döndük ve gözlerim sonunda marina ofisinin ikinci kat balkonundaki yaşlı adamı gördü.

Doones altmış beş yaşlarındaydı ve Thunder Bay'in, peynir ve şarap tadımlarımızdan ziyade istiridye çorbamızla övündüğümüz günlerden övünebileceği son yaşlı deniz köpeğiydi.

Kai koşarak g e l d i v e bağırdı: "Bu gece Octavia ve Madden'i gördün mü? Hangi yöne gittiler?"

"Ben bir şey görmedim," diye seslendi, gri saçları kış şapkasının altından kıvrılırken ağzından buharlar çıkıyordu. "Kış fırtınası geliyor!" Sanki hepimiz körmüşüz gibi elini uzatarak bunu duyurdu. "Az önce Pithom'dan sürat teknesiyle birkaç delikanlı geldi."

Bir adım öne fırladım. "Ne?" Pithom mu? Benim yatımdan mı gelmişler? "Pithom kış için Keys'e demirledi. Burada değil!"

"Hayır, yaklaşık bir mil açıkta yüzüyor," diye bilgilendirdi beni, "ama..." Sanki arkamızı arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana eğildi.

"Sürat tekneleri artık yok, o halde geri dönüp teknelerine binmiş olmalılar."

Ve ne zaman döndüklerini görmemiş. Bu da çocukların onlarla birlikte olabileceği anlamına geliyordu.

Gözlerimi Damon'a çevirdim. "Anahtar sende mi?"

Pantolonunun cebini karıştırdı ve siyah kabzalı gümüş anahtarlığını çıkardı. Geçen hafta şirketin sürat teknesini alıp Deadlow Adası'na bir drone göndermeye çalışmıştı ama bu sadece aramızda kalmıştı. Rika ve Kai, Moreau'ları gözetlediğimizi öğrenirlerse kıçımıza tekmeyi basarlardı.

"Gidin!" Damon hepimize emretti.

Hepimiz rıhtımdan aşağı koştuk, kırmızı yarış teknesi her zamanki yerinde yüzüyordu ve Doones arkamızdan bağırıyordu.

"Efendim, hayır!" diye bağırdı. "Görüş mesafesi her geçen dakika daha da kötüleşiyor. Sahil Güvenliği arayabiliriz."

"Zaman yok!" Kai böğürdü. "Siktir," diye ısırdı Damon.

"Doğu, güneydoğu yönünde," diye seslendi Doones, "birkaç saat önce geldikleri yere bakılırsa!"

Kai ona el sallayarak teşekkür etti.

"Yemin ederim Kai," diye hırladı Will. "O çocuğa bundan sonra lanet olası bir mum yakmasını söyle."

"Kapa çeneni," dedi Kai ona.

Kai motoru çalıştırırken herkes tekneye doluştu; Em, Winter ve Banks arka sıraya yerleşti. Damon onun yanına oturdu ve Will ortada durdu.

Bir ayağımı gemiye attım ama durdum. Omzumun üzerinden geriye baktığımda otoparktaki cipleri gördüm, Rika renkli camların arkasına saklanmıştı.

Sadece bir an sürdü ama gözlerimi devirdim ve iç çektim. "Bekle," diye homurdandım.

Onu bırakamazdım.

Rıhtıma geri dönerek merdivenlerden yukarı sıçradım, soğuk hava ciğerlerimi parçaladı.

"Michael!" Kai bağırdı.

Kapı kolunu çekip açmadan önce bir an kapının kilidinin tıkırdadığını duydum.

Rika kaşlarını birbirine yapıştırdı ve ağzı açık bir şekilde bana baktı.

Ama açıklayacak zamanım yoktu. Elini tutarak onu arabadan dışarı çektim, ikimiz de topuklu ayakkabılarıyla olabildiğince hızlı koşmaya başladık. Düşmesini istemiyordum, önümüzdeki birkaç ay boyunca da kesinlikle.

Rıhtıma koştuk ve onu gemiye çektim, bir koltuğa ittim ve ceketimi zaten üzerinde olanın üzerine sıktım.

"Sen otur," dedim ona. Başını salladı.

"Git, git!" Damon Kai'ye bağırdı.

Kai gaza bastı, pervaneler arkamızdaki suyu tekmeledi ve ben Damon'ın sandalyesinin arkasına tutunarak limandan uzaklaştık.

Soğuk rüzgâr saçlarıma çarpıyor, ağzımı donduruyordu ama ben önümüze odaklanmış, çocuklardan ya da diğer tekneden bir iz arıyordum.

Pithom'u nasıl aldılar? Neden?

Onları süresiz olarak denizde saklamayı planlıyor olmalılar. Yoksa neden bu kadar büyük bir gemiye ihtiyaç duysunlar ki?

Düşünceler kafamda dönüp dururken rüzgâr tenimi kesiyordu.

Ilia, Damon'ın babasıyla birlikte çalıştığı süre boyunca birkaç kez Pithom'a gitmişti ve Gabriel de benimle birlikte birçok kez yatta bulunmuştu.

Tekneyi biliyor olmalı. Muhtemelen ona erişmek için hakkımızda yeterince şey biliyordu.

O orospu çocuğunu satmam gerektiğini biliyordum. Başına çok fazla şey gelmişti ama ondan kurtulmak yerine, sezon boyunca tamir edilmesi için güneye göndermiştim.

Lanet olsun.

"Evde ne oldu öyle?" Emmy'nin sorduğunu duydum. "Ve arabada? Gözü mü çıkarılmıştı?"

Başımı çevirdim. "Kimin gözü?"

Ama cevap veren Banks oldu. "Kamerada gördüğümüz araba. Old Pointe yakınlarında kaza yapmış. Dinescu'nun durumu kötüydü," diye ekledi.

"Ama o zaman geriye Ilia kalıyor," diye bağırdı Will rüzgâra karşı. "O da Tavi *ve* Mads'i taşıyamaz."

"Octavia elinde olsaydı, Mads onu takip ederdi," dedi

Kai. O ve Banks Winter'ın ellerini tutarken Rika'ya

baktım.

"Sadece onları bul," diye yalvardı Winter, gözleri yaşlarla dolarken yüzü acıyla kazınmıştı. "Lütfen, sadece onları bul."

Hep saklamaya çalışırdı ama ne kadar çaresiz hissettiğini tahmin edebiliyordum.

Döndüm ve önünde diz çöktüm. "Kes şunu," dedim eline dokunarak. "Octavia'nın senin korkmadığını görmeye ihtiyacı var."

Tekne suyun üzerinde zıplıyordu, rüzgârın şiddetinden benim de gözlerim sulanıyordu.

"Athos olsaydı," dedi bana, "dehşete düşerdin."

Tekrar Rika'ya baktım, aramızda bir bakış geçti.

"Athos *olduğunda* dehşete düşeceksin," dedi Winter.

Sanki bu sadece bir zaman meselesiymiş gibi.

Ne demek istediği konusunda herhangi bir açıklamaya ihtiyaç duymadan çenemi sıktım.

O haklıydı. Çocukları dojoya göndermiştik çünkü onları hazırlamak istiyorduk ama o kadar kibirliydik ki kimsenin bir şey deneyecek kadar cesareti olacağını düşünmemiştik.

"Hayatımız düşmanlar yaratıyor," dedi alçak bir sesle.

Rika'nın gözleri benimkilere kaydı ve normalde güç ve güvence gördüğüm yerde belirsizlik gördüm. Başımızı belaya sokmaktan hiç vazgeçmemiştik ama çocuklarımızın dışarıdan gelen bir tehdit yüzünden tehlikeye girmesi daha önce hiç olmamıştı.

Yine olacaktı.

Ne yapmamız gerekiyordu? Saklanacak mıydık? Görünmez mi olacaktık? Sessizce yaşamak mı? Sinmek mi?

Nasıl başka biri olacağımı bilmiyordum. "Pithom!" Will'in bağırdığını duydum.

Ayağa kalktım ve etrafımda döndüm.

"Zar zor," diye ekledi. "Fırtınada bunu anlamak çok zor."

Arkasına geçtim, destek için omzunu kavradım ve ön camın üzerinden baktım, ışıkların uzaktaki mor parıltısını gördüm.

Damon oturduğu yerden kalkıp hazırlandı. "Tanrı'ya şükür." "Bekle, bu da ne?" Banks seslendi.

Bakışlarını takip ederek başımı salladım.

Kenara doğru eğilerek teknenin kenarına tutundum, suyun içinde bir şeyi zar zor seçebiliyordum.

"Orada bir şey var!" Kai'ye işaret ederek bağırdım. "Orada bir şey var!"

Kai tekneyi döndürdü ve yaklaştık, küçük gemi görünmeye başladı. Siyah saçlar ve siyah bir takım elbise giderek netleşti ve Banks "Mads!" diye bağırdı.

"Aman Tanrım." Winter, Rika'nın elini kavrayıp dik otururken parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Onlar iyi mi? Yaralandılar mı? Octavia'yı görüyor musun?"

"Dur, dur, dur!" Damon ısrar etti.

Bakışlarımı teknedeki çocuğa kilitledim, yaralı mı, hayatta mı, hala tehlikede mi, anlayabilmek için bir şeyler aradım...

Ama Kai bir anda duramayacak kadar hızlı gidiyordu. Diğer sürat teknesinin etrafında tekrar tekrar döndü, yavaşladı ve sonunda yan tarafa yanaştı.

Durgun tekne suyun içinde duruyordu, teknemizin dümen suyunda bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve Mads'in yanında küçük bir form tuttuğunu görerek ona doğru baktım. Yüzünün yan tarafında kan izleri vardı.

Kahretsin.

Ilia Oblensky'yi hiçbir yerde göremedim. Midem aynı anda hem yüzüyor hem de batıyordu. Ellerim titriyordu, oraya gitmek için çaresizce çırpınıyordum çünkü onları kollarımıza almazsak hâlâ kaybolabilirlerdi.

Will bizi bağlamadan önce Damon diğer tekneye atladı ve Octavia'nın omuzlarını tutarak dizlerinin üzerine çöktü.

Ama kolları Madden'ın etrafında kaldı.

Banks oğlunu kucakladı, ona sarıldı ama Tavi'yi bırakmadı. "İyi misin?" diye bağırdı. "Yaralandın mı?"

Yüzünü kaldırıp ona bakmaya çalıştı ama adam nazikçe geri çekildi. "Bu benim kanım değil," dedi sessizce.

"Octavia?" Winter seslendi.

Kai eğilip oğlunun yüzünü tuttu, çocuk her zamanki gibi sakin görünüyordu ama dudaklarını sabırsızca büzmüştü.

Ilia Oblensky gösterge paneline doğru yığılmış, sanki hayatı tükeniyormuş gibi görünüyordu.

"Mads?" Kai başını kaldırıp çocuğuna baktı. "İyi misin? Ne oldu? Kimin kanı bu?"

On bir yaşındaki çocuk anne babasına baktı, dudakları sıkılmış gibi yana kıvrılmıştı. Octavia titreyerek ona yaklaştı.

Bazı kırmızı yanaklar ve burunları dışında iyi görünüyorlardı.

Kai yerden kalktı ve dikkatini Ilia'ya çevirerek adamın yakasına yapıştı. "Seni orospu çocuğu," diye hırladı. "Ellerini çocuğumun üzerine koydun."

Ama Ilia nefes alırken hırıltılı bir ses çıkardı ve Kai duraksayarak gözlerinin Ilia'nın formundan aşağıya kaymasına izin verdi.

Onu serbest bıraktı ve ceketini yırtarak açtı. Siyah gömleğini kan kaplamıştı, sarı saçları terli ve keçeleşmişti.

Hepimiz sustuk.

Kai gömleğini çekip açtı ve ben de küçük delikleri ve içlerinden akan kanı gördüm. Ilia'nın yüzündeki renk solmaya başlamıştı. Birkaç dakikası vardı.

"Ciğerleri delinmiş," dedi Kai, dönüp bize bakarak. "Ne oldu böyle?"

Ve sonra Madden'a. "Mads? Ne oldu?"

Kai ne olduğunu biliyordu. Hepimiz biliyorduk. Ve Mads zaten aşikâr olan bir şeye cevap vermeyecekti.

Tek söylediği "Üşümüş," oldu.

"Octavia," dedi Damon, onu tekrar uzaklaştırmaya çalışarak. Sonunda Octavia başını kaldırıp ona baktı.

"Baba."

Ona doğru uzandı ve adam onu kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. "İyi misin?" diye sordu. "Sana zarar verdiler mi?"

Başını salladı, saç örgüleri ve saçındaki tüm mücevherler ay ışığında parlıyordu.

Omzunun üzerinden geceye doğru uzandı. "Pithom," dedi, ufukta gittikçe kaybolan yatı işaret ederek.

Dalgalar yükselip üzerimize sıçradı ve denizin dalgalanmaya başladığını görerek kara karşı gözlerimi kırptım.

"Onu alacağız," diye ona güvence verdi.

"Gittikçe uzaklaşıyor," diye sızlandı.

Onunla birlikte teknemize geri tırmandı ve onu annesinin kucağına koydu. "Merak etmeyin."

Emmy ve Will, Rika'yla birlikte gemimize geri döndüler ve ben de Ilia'nın yanındaki koltuğa oturup motoru tekrar çalıştırdım.

"Ambulans çağırın," diye bağırdım karıma. O da başıyla onayladı.

Ne kadar işe yarayacağından emin değilim. O orospu çocuğunu hemen denize atmalıyım.

Ama Kai ya da Damon'ı bu zevkten mahrum edemezdim. Eğer doktorlar onu kurtarırsa, hazır olur olmaz onu on ikinci kata taburcu edecektik.

Delinmiş ciğerler. Yuvasından çıkmış bir göz. St. Killian'da bir ceset. Mads'e dönüp baktım, Kai oğlunun korktuğunu ya da ona ihtiyacı olduğunu görmek için yanıp tutuşuyordu ama...

Kai oğlunun yüzünü tuttu, kanı sildi ve göz teması kurmaya çalıştı.

Yine de tek söylediği "Biz iyiyiz," oldu.

Kai sadece ona baktı, şüphesiz çocukların güvende olmasından memnundu ama yine de tedirgindi.

Banks kocasına, "Onları kasabaya geri götürelim," dedi. "Donuyorlar."

"Takip edeceğim," dedim onlara.

Kai, Mads'i Banks'le birlikte diğer tekneye götürdü ve ben de hemen peşlerinden gitmeden önce onların buradan çıkmasına izin verdim.

Ilia'nın başı sallanıyor, teknenin zıplamasıyla sallanıyordu ve üzerime hücum eden soğuk havaya rağmen ter tenimi ıslatıyordu.

Onları bulmuştuk.

Winter'ın sözleri kafamın içinde dolanarak geri geldi.

Hayatımız düşmanlar yaratır.

Bunu biz seçtik. Çocuklar seçmedi.

Seçeneklerimiz neydi? Bir aile olarak ayrılmak mı? İnşaatı durdurmak mı? Yollarımızı ayırmak mı?

Çocuklar tehlikedeydi ama çocuklar da bunu istemezdi. Hepsi birbirini çok severdi.

Başkalarını tehdit ettik ama bunu biz istemedik. Başkalarının davranışları bizim sorunumuz haline gelebilir... ama bizim sorumluluğumuz değil.

Sahip olduğumuz şeyi hak ediyorduk ve Athos'a ya da oğluma tam olarak istedikleri şeyi hak etmediklerini öğretmiyordum. Çocuklarıma öğreteceğim son şey sinmek, saklanmak ya da kaçmak olurdu.

Tekneleri yanaştırdık, ambulans Ilia'yı sedyeye yüklemek için bekliyordu.

Ama çoktan öldüğünden emindim. Ya da

yakında ölecekti.

Emmy polisle konuştu ve onlara hangi hikâyeyi anlattığından emin değildim ama hiçbir yere gitmediğimizi biliyorlardı. Yarın soruları olursa burada olacaktık.

"Hediyeleri hâlâ açabilir miyiz?" Octavia cıvıldadı, her zamanki neşeli sesi geri gelmişti.

"Evet," diye güldü Damon ve onu tekrar kucakladı.

Onu arabaya bindirdi, Mads ve Winter da arkasından bindiler ama Kai geride kaldı ve elini saçlarında gezdirdi.

Her zamanki gibi her şey için endişeleniyordu ve ben onun ne için endişelendiğini biliyordum.

Ben de endişeliydim ama onun aklından geçenlerin benimkilerden çok daha büyük olduğunu biliyordum.

Ona doğru gittim, Will ve Damon da bize katıldı.

"Tanrım," diye mırıldandı Kai, arabaya binmeden önce kafasını toparlaması gerekiyordu.

"Hiçbir şey bilmiyoruz," diye hatırlattım ona.

Endişelenmesi gereken bir şey olduğunu bilmeden önce hep heyecanlanırdı.

"Bu çocuk deli," dedi. Onu
inceledim. "Ne?"

"Dinescu, göz küresi kafasından dışarı sarkarken de böyle demişti." Dümdüz önüne baktı. "'Bu çocuk deli.' Sence Madden evdeki o adamı da mı öldürdü?"

Will ve Damon sessiz kaldılar ve ben herkesin ne düşündüğünü biliyordum. Bu bizi korkuttu ama bunu yaptığı için üzgün müydük?

"Bence bu gece başarısız olmalarının nedeni o," dedim Kai'ye sesimi alçaltarak. "Yapma bunu. O pisliklere ne olduğu umurumda bile değil. Senin de umurunda olmamalı."

Kai başını salladı. "Michael..."

"Hayatımız düşman yaratıyor," dedim. "Gücümüz insanları tehdit ediyor."

Etrafıma bakındım, hepsiyle göz teması kurdum. Yıllarca ne isterlerse yapmalarına engel olmadım, çünkü oldukları şeyi benimsemelerini istiyordum, ama Kai'nin yanlış bir şey yapmış gibi hissetmesine izin veremezdim, bunun alternatifi Mads'in hiçbir şey yapmaması ve o çocukların sonsuza dek bizim için kaybolmasıydı.

"Değişmiyoruz," dedim onlara.

Kai bana doğru yaklaştı, neredeyse ters ters bakıyordu. "Ve bir on yıl sonra başka bir düşman ya da bir düşmanın çocuğu bizi tekrar şaşırtmak için ortaya çıktığında?"

Will, "On yıl sonra senin çocuğuna bulaşmak istemeyecekler," diye şaka yaptı.

"Bu hiç komik değil!" Kai homurdandı, onu kimin duyduğunu umursamadan. "Benim çocuğum-" "Bunların hiçbirini aramaya gitmedi!" Onun yerine ben bitirdim. "Bunların hiçbiri
onun hatası. Birisi hayatını tehdit ettiğinde bu gezegendeki her hayvan ne yaparsa onu yaptı."

Kai sustu ve ben geri adım atmadım. Neden endişelendiğini biliyordum. Anlamıştım. Ya bir gün bir zorba Mads'in sinirine dokunursa? Ya bir kavgaya karışır ve umduğundan daha fazla zarar verirse?

Ya dojo'da ve büyükbabasından öğrendiği her şey onu kontrol edemeyeceğimiz bir şeye dönüştürdüyse?

Ama bunların hiçbiri
olmayacaktı. Gerçekten
olmazdı.

Mads'e nasıl dövüşeceği öğretildiği kadar ne zaman dövüşeceği de öğretilmişti. Beni tedirgin eden tek şey, onun bu konuda benden çok daha becerikli olmasıydı.

"Şimdi eve gidip lanet olası ağacı yakalım ve çocuklarımızı yatıralım,"

dedim hepsine. "Şansımız varsa, bu gece olanlar

orman yangını ve sığır eti olan herkes bir daha bize ya da çocuklarımıza gelmek için iki kez düşünecek."

"Aynen öyle," diye mırıldandı Damon.

O ve Will arabalara binerek uzaklaşırken, Kai ve ben bakışlarımız birbirine kilitlenmiş halde kaldık.

"Hepimiz onu izliyoruz," diye Kai'ye güvence verdim. "Hepimiz onu yetiştiriyoruz." Kai yalnız değildi.

Çenesi büküldü.

"Şu anda milyonlarca kilometre uzakta, cehennemde yaşıyor olabilirdi," diye belirttim. "Kendisini ve o küçük kızı bu gece eve getirdi."

Bir varil petrolden beş sent tasarruf etmek için askerlere insanları öldürmeyi öğrettik.

Mads bu gece ne yaparsa yapsın ya da yapmasın, başka seçeneği yoktu.

Sonunda Kai'nin gözleri düştü ve başını sallarken göğsü çöktü. Mads güvendeydi. Önemli olan tek şey buydu.

Arabalara doğru yürüdük ve bindik.

"Biri hediye mi dedi?" Emniyet kemerimi bağlarken seslendim.

Octavia önce irkildi, sonra da bağırdı; olayı çoktan unutmuş, gözünü ağacın altındaki her şeyin vaadine dikmişti.

Athos'u ve diğer çocukları aldıktan sonra Will otobüs dolusu çocuğu geri götürdü ve Aziz Killian'a döndüğümüzde hazine avının kazananını ödülünü almaya hazır bir şekilde beklerken bulduk.

Çocuklar yıkanmak ve pijamalarını giymek için üst kata çıkarken, Rika ve ben de Tucker Adams ve kız arkadaşı Amanda Leigh'e emaneti teslim ettik. David, Taylor ve Kai ile birlikte Papa'da kalırken, Damon ve Will cesedi evden çıkarıp Lev'in adli tabibe teslim edebilmesi için bekleyen kamyona taşıdılar.

Yarın uğraşmamız gereken çok şey vardı.

Ve sessiz kalmaya çalışmak.

Bir alkış, kalan konukların şampanya kadehi ve yaklaşık kırk beş dakika sonra ev nihayet boşalmaya başladı.

Çocuklar on beş metrelik ağacın etrafında dönüyor, koca evde sadece birkaç mum yanarken, dışarıdaki rüzgâr eski kilisenin kuytu köşelerinde uğuldarken daha fazla mum yakıyorlardı.

Arkamda durdum, çocukların hediyeleri açmalarını izledim -Noel Günü için sakladıkları hariç- oyuncaklarıyla oynadılar, yeni aletlerini gösterdiler ve her tatil listesinde olduğundan emin olmaya çalıştığımız kitapları bir kenara fırlattılar, belki ilgilenirler diye.

Damon kahverengi kâğıda sarılı bir paketi tutmuş, açmaya hazır olup olmadığından emin değilmiş gibi neredeyse endişeyle bakarken, Octavia pencere kenarına koşup Madden'in yanına oturdu. Mads yeni kalemleri ve defteriyle çizimler yaparken o da ailesinin şimdiye kadar kendisine emanet etmeyi reddettiği yeni Crayola kalemleriyle boyamalar yapıyordu.

Bacaklarını ileri geri tekmeledi.

Kollarımı Rika'ya doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Çocuklar kendilerini toparlıyorlar, değil mi?"

Aman Tanrım.

Güldü. "Sanırım Octavia hepimizin bilmediği bir şeyi biliyordu."

"Neymiş o?"

"Hiçbir zaman gerçek bir tehlike altında değildi."

Çocukları izledim, Mads muhtemelen başka bir kuş çiziyordu, kuzeni de mor kalemiyle onun gibi davranmaya çalışıyordu.

"Tekneyi yakaladılar mı?" Rika bana sordu.

"Hava çok kötü." Başını öptüm, elimi karnına koydum. "Sabaha kadar beklemeleri gerekecek."

Acaba üzerinde kimse var mıydı, yoksa üç adam tek başlarına mı kullanıyorlardı?

Tek umursadığım, onu hiç bulamamalarıydı. O tekne lanetliydi.

"Bunun hakkında konuştu mu?" Rika sordu.

Kimi?

Ama sonra fark ettim ki, hâlâ Mads'e bakıyordu. İçimi çektim. "Yapacağından şüpheliyim."

Kai korkmuş olabilirdi ama oğlunun bunu fark ettiğinden emin değildim. Mads'in empati duygusu diğerleri gibi değildi.

En azından benim gördüğüm kadarıyla.

Dışarıdaki manzaraya baktım, altın ve kırmızı kâğıtlar yere saçılmıştı, ağaçta alevler titriyordu, kırmızı kurdeleler aşağı sarkıyordu ve dışarıda hâlâ yağan kar yağışına karşı çok güzel görünüyordu.

Yarın yemek, kızak ve belki de karda futbol olacaktı, çünkü artık bildiğimiz bir şey varsa o da birbirimizle geçirdiğimiz her anın tam da ait olduğumuz yer olduğuydu.

Şöminede ateş yanarken yemek masasını ikramlar kapladı ve Emmy bir plak başlattı. Gülümsedim, Rika'ya daha sıkı sarıldım ve bu gece yaşadıklarımızı bir daha yaşamak zorunda kalmamayı umdum.

Ve eğer yaparsak, lütfen yıllar sonra olsun. Kalbim hala yavaşlamamıştı.

Athos, Mads'in çizimine bir göz atmaya çalıştı ama Mads başındaki saçları karıştırırken o da arkasını döndü. Odanın karşısındaki pencere pervazına tırmanıp herkesi izlerken punçunu yudumlamasını izledim.

Kalbim pır pır etti ve neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

"Yıllar önce o pencereden bizi izlediğini gördüm." Athos'un şimdi oturduğu yeri işaret ettim, çok uzun zaman önceki o Şeytan Gecesi'ni hatırlıyordum. "Seni orada hissetmemeye çalışıyordum ama kalmana ihtiyaç duyuyordum."

Başını bedenime yasladı.

"Seni gözlerin bağlı olarak içeri gönderdiğimde tam buradaydık," diye belirttim.

"Beni itti demek istiyorsun."

Kıkırdadım. Tam bir pisliktim.

Hâlâ bir pisliktim ama yine de beni seviyordu.

Kollarımı kavradı ve bana sarıldı. "Seninle hissedebildiğim sürece her şeyi hissetmek istedim," dedi bana. "Bunca yıl sonra bile bu değişmedi."

Bir santim bile değil.

Müzik çalıyor ve çocuklar gülüyordu; Rika Athos'u bilgilendirmiş olsa da çoğu bu gece olanlardan tamamen habersizdi.

Hayatımızı burada kurduk.

Tek bir hayat. Tek bir şans.

"Kimse bizi durduramaz," diye fısıldadı. "Kimse bize sahip olamaz." Ona sıkıca sarıldım. "Ve biz değişmiyoruz."

Epilogue

Mads

Kulaklarımı ovuşturdum, sürtünme kulak zarımı doldurdu ve partinin gürültüsünün azalmasına ve olduğundan daha uzak görünmesine neden oldu. Tekrar tekrar konuşmaları, alt kattaki bulaşıkların temizlenmesini, kapıların açılıp kapanmasını bastırdım....

Gürültüyü severdim. Yağmuru, kuşları ve rüzgarı. Sadece diğer insanların gürültüsünü sevmezdim. Odayı küçük hissettiriyordu. Çok küçük. Düşünemiyordum.

Hediyeler ve ikramlardan sonra üst kattaki banyoya girmiş, kapıyı kapatmış ve gözlerimi kapatıp kulaklarımı ovuşturarak birkaç dakika -belki de daha fazla- orada durmuştum. Bunu yapmaktan nefret ediyordum.

Yardımcı olmasından nefret ediyordum.

Bunu yapmak için saklanmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Çünkü yıllar önce beni bunu yaparken yakaladığında Ivar'ın bana bakışından nefret ediyordum.

Şimdiye kadar odayı okuyabiliyordum. Asla onun gibi olamayacağımı ve hangi yönlerimi sessiz tutmam gerektiğini biliyordum.

Küvetin kenarına oturup başımı ellerimin arasına alarak kulaklarımla nefes alış verişimi dinledim, nabzımı duydum ve sonunda

her şey yavaş. Kalbim. Nefes alışım.

Benim düşüncelerim.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim, sabitliğin ve sakinliğin geri geldiğini hissettim.

Sonunda oturduğum yerden kalkıp aynanın karşısına geçtim, saçlarımı iki yandan düzelttim ve çeyrek santim uzamış saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim. Yarın babam beni saçımı kestirmeye götürecekti. Genelde her cumartesi giderdik ama beklemek istemedim.

Avucuma biraz sabun pompalayarak ellerimi tekrar yıkadım, kuruladım ve sonra parmaklarımı temiz siyah takım elbisemde gezdirdim ve kravatımı düzelttim, kıyafetlerimi hissetme alışkanlığı kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Zırh gibi.

Banyodan çıktım ve ışığı kapattım, St. Killian'da kaldığımızda hepimizin paylaştığı erkeklerin odasına yöneldim.

Ama topuklu ayakkabılar arkamdan yere vurdu ve annemin sesini duydum. "Pijamalarım var."

Omzumun üzerinden baktım, durdum ve elbisesini inceledim. Annemin giyinip kuşanmasına bayılırdım. Çok güzeldi.

"Ben iyiyim," dedim ona.

Gözlerini kısmıştı. "Daha rahat bir yerde uyumak istemez misin?"

"Ben rahatım."

Döndüğümüzde duş almış ve yeni bir takım elbise giymiştim.

Tekrar yürümeye başladım ama onun bana doğru adım attığını duydum.

"Mads, ben-"

Başımı salladım. "Hayır, gelme," dedim ona, yüzümü ona dönerek. "Yalnız kalmak istiyorum."

"Bu gece seninle oturmak istiyorum," dedi bana.

Midem düğümlendi. Bu ihtiyacım olan son şeydi. Sadece ebeveynlerin yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmaya çalıştığını biliyordum ya da ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeye ihtiyacım olduğunu varsayıyordu - bir konuşma ya da sarılma gibi- ama ebeveynler her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Yardıma ihtiyacım yoktu.

"Ben iyiyim," dedim tekrar.

Gözleri endişeyle kırışmıştı ve ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim yine de endişeleneceğini biliyordum.

Dişlerimi sıktım ve ayaklarımı zorlayarak ona doğru ilerledim, hızlıca sarılmak için daldım -sırtını iki kez sıvazladım- çünkü bunun onu daha iyi hissettireceğini biliyordum. "Ben iyiyim," diye tekrarladım.

Arkamı dönüp koridora yöneldim, köşeyi döndüğümde beni geri çağırmadığını ya da takip etmediğini görünce nefes verdim.

Sağa, erkeklerin odasına doğru yöneldiğimde, amcamın koridorun köşesinden dönüp durduğunu ve gözlerimle buluştuğunu gördüm.

Ben de durdum.

Siyah gözlerinden tuhaf bir şey geçti, eğlence ve ilginin bir karışımı gibiydi ve bana doğru yürürken kendimi hazırladım.

Damon amcamı severdim. Sürekli benimle konuşmaya çalışmazdı.

Genellikle.

Yüzüme doğru eğilirken, burun deliklerimi dolduran sigara kokusuyla omurgamın sertleşmesini izledim.

"Ne yaptığını biliyorum," diye fısıldadı, kelimeleri aramızda tutarak.

Gözlerimi ona diktim.

"Eğer çocuğum tehlikede olursa, bunu tekrar yapmaktan çekinme," dedi bana. "Anladın mı?"

Sessiz kaldım.

Ama neden bahsettiğini biliyordum.

Çoğu insanı anlamıyordum. Hayattaki çoğu karar bir seçimmiş gibi davranıyorlardı. Bu gece o adamlar geldiğinde hiçbir şey yapmamam mı gerekiyordu?

Bu yüzden çenemi kapalı tutmuştum. Ailem bizi kaybetseydi çıldırırdı ve bunu nasıl durdurduğumu bilselerdi yine çıldırırlardı. Sadece kafamı karıştırırlardı. Ne istediklerini bilmiyordum.

Ama Damon Amca zaten cevabını bildiği bir soruya beni yanıt vermeye zorlayamazdı.

Ve üzgün görünmüyordu.

"Bu gece olanlarla ilgili kötü hislerin var mı?" diye sordu. Gözlerimi kaçırdım.

Yalan ailemi endişelendirirdi. Gerçek ise onları daha çok endişelendirir.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Sırıttı. "Eğer olursa, beni görmeye gel. Anladın mı?"

Biraz zaman aldı ama başımı salladım.

Daldı v e tekrar kalkıp yoluna devam etmeden önce yanağıma bir öpücük bıraktı.

Cebimdeki mendili çıkarıp tütün tükürüğünü tenimden silmeden önce köşeyi dönmesini bekledim.

Bezi tekrar pantolonumun içine sokarak karanlık yatak odasına girdim. Ivarsen ve II odanın diğer tarafında tek kişilik yataklarda yatıyordu, Gunnar ise benim yatağımın yanındaki yatakta, yorganını ayaklarına kadar indirmişti.

Dag ve Fane çatı katındaki köşelerinde, kızlar ise yan odadaydı.

Ama yatağıma doğru yürürken yorganın altında bir yumru fark ettim. Yaklaştığımda uzun, siyah saçların yastığımın üzerinde dağıldığını gördüm.

Octavia.

Durdum, onu buradan kokladım. Annesi ona kendi şampuanını almıştı ve bu şampuan onun sahip olduğu her şeye ve o yakınken benim sahip olduğum her şeye sinmiş gibiydi.

Jett'in doğumunu hatırlayacak kadar büyük değildim ama Octavia doğduğunda ilk kez bir bebeğin etrafımda olduğunu hatırladım. Mükemmel, kırılgan ve büyüdüğünde kim olursa olsun şimdiden herkes tarafından sevilen bir bebek.

Ben de bir zamanlar öyleydim. İnsanlar beni tanımadan önce. Kolundaki çürüğü görünce yumruklarımı sıktım.

Diğer herkes beni buraya gelmeye ya da oraya gitmeye ve olayların bir parçası olmaya zorladı. Octavia her zaman ne yaptığını ya da kiminle olduğunu bırakıp bana gelirdi. Bu güzel bir şeydi.

Kıpırdandı, nefesini içine çekti ve sırt üstü döndü.

Yastığı altından çektim, yastığı kenara koyarken başı yatağa düştü. "Benim yatağımdasın."

Yanına çöktüm ve başımı yastığın üzerine koyarak yatak başlığına yasladım.

Göğüs cebime uzanarak birkaç kare eskiz kâğıdı çıkardım ve katlamaya başladım.

Yakınıma sokuldu, başını koluma yasladı.

"Korkuyor musun?" Origamimden gözümü ayırmadan ona sordum.

"Biraz önce öyleydim." Küçük sesi, o kadar küçüktü ki göğsümde bir şeylerin acımasına neden oldu.

Elim bir an için yavaşladı ve yutkundum. Benden uzaklaştırıldı, evden çıkarıldı ve bu gece kar fırtınasında okyanusa götürüldü.

Ama belki de onu korkutan onlar değildi.

Her şeyi gördü.

Her şeyi.

"Neden korktun?" Sordum ama cevabı beklerken nefes almadım.

Yer değiştirdi ve bana baktı. "Öyle değil miydin?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece sıcaklığı ceketimin kolundan süzülürken güvercini katlamaya devam ettim.

Birazcık.

Boğazımı temizledim. "Korkmayın. Bir daha asla olmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

Tavandaki kar yağışının gölgesine karşı tutarak kuşu bitirdim.

"Çünkü bir dahaki sefere daha büyük olacağım," dedim.

Ona dönerek kuşu çenesinin altına koydum, gülümsemesinin ortaya çıktığını gördüm ve yorganı yukarı çekerek onu içeri soktum.

"Pithom'u bulacaklar," dedim ona. "Merak etme."

Gözlerini kapatarak tekrar içeri sokuldu. "Onu bulamayacaklar." "Neden bulamayacaklar?"

"Fesleğen yaprağında dilediğim şey buydu," diye açıkladı. "Bir hayalet gemi." Bir hayalet gemi. Onun hayallerini yıkmak istemediğim için çenemi kapalı tuttum.

Pithom takip sistemi olan bir yattı. Uzun süre kaybolmazdı.

"Bir gün onu bulacağım," diye ilan etti.

Evet, tamam.

Ona baktım, siyah kirpikleri solgun teninin üzerine dökülüyordu ve neredeyse bunun onun için gerçekleşmesini dileyecektim. Onun hayal gücü harika şeylerle doluydu ve benim hiç hayal gücüm yoktu. Onun benim gibi olmasını istemedim.

Kafasındaki maceralar farklı bir dünya gibi geliyordu.

Yanağındaki saç tutamını uzaklaştırmak için elimi kaldırdım ama durdum ve kolumu geri indirdim.

Ona bakarken boğazımdaki yumruyu zorla bastırdım. "Gelebilir miyim?" Fısıldadım.

"Denizde sevdiğin hiçbir şey yok, kara adamı," diye alay etti gözleri hâlâ kapalıyken. "Kuşlar yok."

Arkamı döndüm. *Bazı kuşlar var.*

Hiçbir zaman bir yere gitmek ya da dünyayı görmek istemedim. Evde olmayı, insanlarla yüzleşmek veya yeni insanlarla tanışmak zorunda olmadığım her yerde olmayı seviyordum.

Ama eğer gidecekse.

"Gelebilir miyim?" Tekrar sordum.

Başını salladı, esnedi. "Mm-hmm. Ama ben kaptanım." Gülümsememi bastırdım ve uykuya dalmasını izledim.

Gemi olsun ya da olmasın, o herkesin kaptanıydı ve bunu biliyordu.

Ayağa kalkarak yorganı üzerine daha sıkı çektim ve yatağın altına sıkıştırarak yerinde kalmasını sağladım.

Ayağa kalkarak Octavia'ya baktım, origami güvercin hâlâ çenesinin altında duruyordu. Adamlardan birinin eliyle kolunda oluşan morluk, pencereden gelen loş ay ışığında bile koyu ve görünür bir şekilde göze çarpıyordu.

Çenemi esnetip kravatımı sıktım ve saçlarımı tekrar düzelttim.

Bu geceyle ilgili kötü hislerin var mı? diye sormuştu.

Her zaman kötü hislerim vardı. Müziğin sesi çok yüksek olduğunda. Annemin köpekleri yatağıma tüy bulaştırdığında. Marina her zaman sevdiğim şekilde yapacağına güvendiğim bir yemeği farklı yaptığında.

Octavia'nın uyumasını izledim.

Bir şeyler elimden alındığında kötü duygulara kapıldım.

Başka şeyler hakkında değil.

Elimi kaldırıp tırnağımın altındaki kiri inceledim. Başparmağımı kullanarak onu seçtim ve kırmızı olduğunu fark ettim.

Nefes verdim, kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Mendilimi çıkarıp elimi sildim ve pencereye doğru yürüdüm, göğüs cebime uzanıp daha önce aldığım fesleğen yaprağını çıkardım.

Onu yakmamıştım.

Yaprağı dudaklarımın arasından geçirip ağzıma attım, çiğnedim ve yuttum; keskin tadı dilimi kaplarken boğazımdaki gıdıklanma mideme ulaşıyordu.

Sandalyeye oturmak için döndüm, gece boyunca orada uyumak ve gözümü dört açmak istiyordum ama üzerimde bir şey parladı ve başımı kaldırdım.

Pencerenin kilidinde bir anahtar asılıydı ve zincire küçük bir kâğıt tomarı sıkıştırılmıştı.

Kime ait olduğunu merak ederek odanın etrafına bakındım.

Yukarı uzanarak zinciri kilitten çıkardım, iskelet anahtarı elimde tuttum ve kâğıdı halkadan çektim.

Açarken, siyah el yazısını okudum. "Kalbin akorları çalınmak için dokunulmaya ihtiyaç duyar."

Gözlerimi kısarak tekrar okudum. Bana ne söylediğinden emin değildim. Belki de benim için bile değildi.

Paslı, eski anahtarı ve ucunda bir incile benzeyen bir şey asılı olan anahtarlığı inceledim.

Durakladım. Thuribles ayinlerde tütsü yaymak için kullanılırdı. Köydeki katedralde kocaman bir tane vardı.

Yüzüm düştü. *Bu bir ipucuydu.* Düşünceler ve teoriler beynime üşüştü.

Omzumun üzerinden Octavia'ya baktım, bir macerayı ne kadar seveceğini biliyordum. Bir avı. Bu anahtar bir şeye gidiyordu. Belki bir hazineye?

"Kalbin akorları çalınmak için dokunulmaya ihtiyaç duyar," ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak tekrar okudum.

Sonra aklıma geldi. *Bu akorlar çekildiğinde kimse duygulara karşı bağışık değildir.*

Hiç kimse.

Gözlerimi kapattım, soğuk parmaklarımı anahtarın etrafına sararken tırnaklarımın altındaki kanı hissettim.

Yakında bir gece.

Herkes uyurken.

Anahtarın neyi açtığını öğreneceğiz, Octavia. Gecenin sahibi biz olacağız.

SON

Ateş Gecesi'ni okuduğunuz için teşekkürler*!* Umarım mürettebatın Şeytan Gecesi dışında bir şeyi kutladığını görmek hoşunuza gitmiştir ve umarım harika bir tatil sezonu geçirirsiniz.

Sırada *Tryst Six Venom, Motel* ve Hellbent serisinin başlangıcı var. Ve belki birkaç küçük sürpriz de olabilir. 2021 için hazır olun!

Ve bu yılın başlarında yayınladığım başka bir bağımsız kitabın haberini kaçırdıysanız, lütfen sayfayı çevirip bir örneğini okumaktan çekinmeyin *Credence.*

Kindle Unlimited'ta da mevcuttur.

Tiernan

Garip bir durum. Bahçedeki lastik salıncak, burada bir çocuk yaşıyormuş gibi görünmesini sağlayan tek şey. Evde hiç resim yoktu. Ne buzdolabında ne de duvarlarda. Raflarda çocuk kitapları yok. Ön kapıda ayakkabı ya da havuzda şamandıra yok.

Burası bir çiftin evi. Bir ailenin değil.

Pencereden dışarı bakıyorum, meşeden sarkan lastiğin esintiyle ileri geri sallanmasını izliyorum ve saçımdaki kırmızı kurdeleyi parmaklarımın arasında ovuşturarak pürüzsüz yüzeyin rahatlığını hissediyorum.

Onu salıncakta itmek için her zaman vakti vardı, değil mi? Onun için zaman vardı.

Onu.

Ve kadın da onun için.

Telsizler arkamda bir yerde bip sesi ve beyaz gürültü çıkarıyor ayak sesleri merdivenlere vururken ve kapılar üstüme çarparken. Polis ve sağlık görevlileri yukarıda meşguller ama eminim yakında benimle konuşmak isteyeceklerdir.

Yutkunuyorum ama gözümü kırpmıyorum.

On yıl önce kurduğunda lastik salıncağın benim için olduğunu düşünmüştüm. Üzerinde oynamama izin vardı ama onu gerçekten seven annemdi. Gece geç saatlerde yatak odamın penceresinden onları izlerdim, babam onu iterdi ve onların oyunlarının ve kahkahalarının büyüsü beni de bunun ortasında olmak istememe neden olurdu. Ama beni gördükleri anda büyünün değişeceğini biliyordum. Yok olacaktı.

Ben de penceremde oturup sadece izledim. Hala yaptığım gibi.

Ağzımın kenarını ısırıyorum, yeşil bir yaprağın salıncağın yanından geçip annemin sayısız kez oturduğu lastiğin içine düşmesini izliyorum. Salıncakta sallanırken beyaz geceliğinin ve açık renk saçlarının gecenin içinden akıp giden görüntüsü hala çok canlı, çünkü sonuncusu daha dündü.

Arkamda bir boğaz temizleniyor ve sonunda gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Sana bir şey söylediler mi?" Mirai sesinde gözyaşlarıyla bana soruyor.

Arkamı dönmüyorum ama bir süre sonra başımı yavaşça sallıyorum.

"Onlarla en son ne zaman konuştun?"

Buna cevap veremem. Emin değilim.

Arkamda onun yaklaştığını hissediyorum ama ilk ambulans sedyesi gıcırdayarak merdivenlerden inip evden taşınırken birkaç adım geride duruyor.

Sağlık görevlileri ön kapıyı açarken dışarıda kopan gürültüye karşı kendimi çelikleştirerek çenemi yukarı kaldırıyorum. Çağrılar ve sorular, daha fazla insan geldikçe korna sesleri, kapıların ötesinde, medyanın hiç şüphesiz cesedin tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarıldığını görebileceği yerde.

Ailemle en son ne zaman konuştum?

Mirai yumuşak sesiyle, "Polis ailenin banyosunda bazı ilaçlar buldu," diye söze girdi. "Üzerlerinde babanın adı yazılıydı, bu yüzden doktoru aradılar ve kanser olduğunu öğrendiler, Tiernan."

Kımıldamıyorum.

"Bana hiçbir şey söylemediler" diyor. "Babanın hasta olduğunu biliyor muydun?"

Başımı tekrar sallıyorum, hâlâ lastiğin sallanışını izliyorum.

Yutkunduğunu duyuyorum. "Görünüşe göre tedavileri denemiş ama hastalık agresifmiş," diyor. "Doktor dedi ki... bir yıl bile dayanamayacakmış, tatlım."

Dışarıda bir rüzgâr çıkıyor, salıncağı çalkalıyor ve ipin dönerken lastiği döndürmesini izliyorum.

"Görünüşe göre... Görünüşe göre onlar..." Mirai düşüncesini tamamlayamadan sözünü kesiyor.

Neye benzediğini biliyorum. Bu sabah onları bulduğumda biliyordum. Toulouse, annemin İskoç teriyeri, kapıyı tırmalıyor ve yatak odalarına girmek için yalvarıyordu, ben de kapıyı kırıp açtım. Aklıma henüz kalkmamış olmalarının garip olduğu geldi ama yine de köpeği içeri aldım. Kapıyı tekrar kapatmadan hemen önce gözlerim yukarı fırladı ve onları gördüm.

Yatakta. Birbirimizin kollarında. Tamamen giyinik.

Erkek en sevdiği Givenchy takımını giyerken, kadın da 2013 yılında Cannes Film Festivali'nde giydiği Oscar de la Renta elbisesini giydi.

Kanserdi. Ölmek
üzereydi.

Biliyorlardı ve annem onun kendisi olmadan gitmesine izin vermemeye karar vermişti.

Onsuz başka bir şey olamayacağına karar verdi.

Başka bir şey yok.

Gözlerimin arkasına bir sızı çarpıyor ama hemen geçiyor. "Polis bir not bulamadı," diyor Mirai. "Buldun mu-"

Ama başımı çevirip gözleriyle buluşuyorum ve anında sessizleşiyor. Ne aptalca bir soru.

Boğazımdaki iğneleri yutarak çenemi kilitliyorum. Dadılar, yatılı okullar ve yaz kamplarında geçirdiğim onca yıl boyunca, onlardan başka herkes tarafından meşgul edilip büyütüldüğüm için, artık ailemin yaptığı her şeyde çok az acı buluyordum. Ama görünüşe göre hâlâ incinecek yanlarım var.

Bana bir not bırakmadılar. Şu anda bile bana söylemek istedikleri bir şey yoktu.

Gözyaşlarımı kırpıştırıp arkamı dönüyorum ve rüzgârda bir ileri bir geri gidip gelen salıncağa tekrar dikkatle bakmaya çalışıyorum.

Mirai'nin burnunu çektiğini ve arkamdan sessizce hıçkırdığını duyuyorum, çünkü o biliyor. Ne hissettiğimi biliyor, çünkü en başından beri burada.

Bir dakika sonra onu pencerenin dışında, yanımdan geçerken görüyorum ve odadan çıktığını fark etmemiştim bile.

Elinde makas taşıyor ve lastik salıncağa doğru ilerliyor; makası ipe doğru kaldırırken yumruklarımı kollarımın altında sıkıyorum ve onun sapları birbirine bastırmasını, lastik sicimle asılı kalana ve sonunda yere düşene kadar ipte çalışmasını izliyorum.

Sonunda tek bir damla gözyaşı düşüyor ve bütün yaz evde olduğumdan beri ilk kez aşka benzer bir şey hissediyorum.

Saatler sonra güneş battı, ev yine sessiz ve ben yalnızım. Neredeyse yalnız. Muhabirler hala kapıların ardında bekliyor.

Mirai onunla birlikte, yaşamak zorunda kalmamak için kesinlikle fazlasıyla para aldığı küçük, tek yatak odalı eve gelmemi istedi. Ama gece gündüz hep burada olduğu ve annem nerede olursa olsun seyahat ettiği için

Daha büyük bir daire kiralamak bir yana, hiç daire tutmamak bile daha mantıklıydı. Kibarca reddettim.

Toulouse'u aldı, çünkü o köpek benimle ıslak bir kedi kadar iyi anlaşıyor ve sabah ilk iş olarak geri döneceğini söyledi.

Ona karşı daha nazik olmalıydım. Onun yerine burada kalmayı teklif ettiğinde, sadece herkesin gitmesini istedim. Gürültü ve ilgi beni gerdi ve Mirai'nin bu gece yapmak zorunda olduğu tüm telefon görüşmelerini duymak istemiyorum, bu sadece dünyada ve sosyal medyada kıyametin nasıl koptuğunu hatırlatacak.

Ailem hakkında bir şeyler söylüyorlar.

Benim hakkımda spekülasyon yapıyorlar, şüphesiz.

Acınası. Annemi ve babamı ne zaman takip edeceğime dair tahminler, ya aşırı dozdan ya da kendi intiharımdan. Herkesin bir fikri var ve her şeyi bildiğini sanıyor. Daha önce bir balık çanağında yaşadığımı düşünseydim.

Nefesimi tutarak sobaya doğru yürüdüm. Ailem bu bokla uğraşmam için beni terk etti.

Tencereden buhar yükseliyor ve ocağı kapatıp rameni bir kâseye boşaltıyorum. Kuru dudaklarımı birbirine sürtüyorum ve midem guruldarken sarı et suyuna bakıyorum. Bütün gün bir şey yiyip içmedim ama bu gece nihayet mutfağa girip bunu yaptığımda yemek gibi bir niyetim olduğundan emin değilim. Bir şeyleri pişirme sürecini hep sevmişimdir. Tarif, prosedür... Ne yapacağımı biliyorum. Meditasyon gibi.

Ellerimi kâsenin etrafına sarıyorum, seramiğin içinden kollarıma doğru akan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Vücudum ürperiyor ve neredeyse yutkunacağım ama sonra bunun sahip olduğumdan daha fazla enerji gerektireceğini fark ediyorum.

Onlar öldü ve ben ağlamadım. Sadece yarın ve her şeyin üstesinden gelmek konusunda daha endişeliyim.

Ne yapacağımı bilmiyorum ve annemi ve babamı gömüp bana miras kalan her şeyle uğraşırken önümüzdeki haftalarda stüdyo yöneticileriyle ya da ailemin eski arkadaşlarıyla ufak tefek konuşmalar yapma fikri boğazımdaki safranın yükselmesine neden oluyor. Midem bulanıyor. Bunu yapamam.

Bunu yapamam.

Bu gibi durumlarla başa çıkabilecek becerilere sahip olmadığımı biliyorlardı. Gülümseyemem ya da hissetmediğim şeyleri taklit edemem.

Çekmeceden yemek çubuklarını çıkarıp kaseye sokuyorum ve kaseyi alıp yukarı taşıyorum. En tepeye ulaşıyorum ve onların yatak odasının kapısından dönüp sola, kendi odama doğru ilerlerken hiç duraksamıyorum.

Kaseyi masama taşırken duraklıyorum, ramen kokusu midemi bulandırıyor. Kaseyi yere bırakıp duvara doğru ilerliyorum ve yere oturana kadar aşağı kayıyorum. Serin parke sinirlerimi yatıştırıyor ve uzanıp yüzümü ona yaslamak istiyorum.

Onlar bu sabah koridorun sonunda ölmüşken benim bu gece evde kalmam garip mi? Adli tabip ölüm saatini gece iki olarak tahmin etti. Ben altıya kadar uyanmadım.

Zihnim koşuşturuyor, her şeyi unutmak ve nasıl olduğunu anlamak arasında sıkışıp kalıyorum. Mirai her gün burada. Eğer ben onları bulmasaydım, o bulacaktı. Neden gelecek hafta okula dönmemi beklemediler? Evde olduğumu bile hatırladılar mı?

Başımı duvara yasladım ve kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerine koyarak yanan gözlerimi kapattım.

Bana bir not bırakmadılar.

Giyindiler. Köpeği dışarı çıkardılar. Mirai'nin bu sabah erken yerine geç gelmesini planladılar.

Bana bir not yazmadılar.

Kapalı kapıları önümde beliriyor ve gözlerimi açıp yatak odama, açık kapıma, uzun koridora ve koridorun diğer ucundaki odalarına bakıyorum.

Evin sesi aynı. Hiçbir şey

değişmemiş.

Ama tam o sırada bir yerlerden küçük bir vızıltı geliyor ve bu zayıf sese gözlerimi kırpıştırıyorum, korku beni gerçekliğe geri döndürüyor. O da neydi?

Telefonumu kapattığımı sanıyordum.

Muhabirler yorum taleplerini ailemin temsilcileri aracılığıyla iletmeyi biliyorlar, ancak bu açgözlü olanları -ki çoğu öyle- kişisel cep telefonu numaramı araştırmaktan alıkoymuyor.

Elimi masamdaki telefonuma götürmek için kaldırıyorum, ama tuşa bastığımda

Güç düğmesinin hala kapalı olduğunu görüyorum.

Uğultu devam ediyor ve tam farkına vardığım anda kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Benim özel hücrem. Çekmecemde gömülü olan.

Bu numara sadece ailemde ve Mirai'de vardı. Acil bir şey olduğunda bana ulaşabilecekleri bir telefondu, çünkü diğer telefonumu sık sık kapattığımı biliyorlardı.

Gerçi bu numarayı hiç kullanmadılar, ben de bir daha üzerimde taşımadım.

Dizlerimin üzerinde doğrulup masamın çekmecesine uzanıyorum ve eski iPhone'u şarj cihazından çıkarıp yere düşerek ekrana bakıyorum.

Colorado. Colorado'da kimseyi tanımıyorum.

Gerçi bu telefon hiç aranmıyor. Bir şekilde telefonun izini süren bir muhabir olabilir, ama benim adıma kayıtlı değil, bu yüzden bundan şüpheliyim.

Cevap veriyorum.

"Alo?" "Tiernan?"

Adamın sesi derinden geliyor ama sanki cevap vermemi beklemiyormuş gibi bir şaşkınlık var sesinde.

Ya da gergin.

"Ben Jake Van der Berg," diyor.

Jake Van der Berg...

"*Amcan* Jake Van der Berg."

Ve sonra hatırladım. "Babamın...?"

"Kardeşim," diye bitirdi. "Üvey kardeş, aslında, evet."

Tamamen unutmuşum. Bu evde Jake Van der Berg'den nadiren bahsedilirdi. Herhangi bir akrabamla büyümediğim için bir akrabam olduğu gerçeğini tamamen u n u t m u ş t u m .

Annem koruyucu aile yanında büyümüş, babasını hiç tanımamış ve hiç kardeşi olmamış. Babamın ise sadece hiç tanımadığım küçük bir üvey kardeşi vardı. Büyürken hiç teyzem, amcam ya da kuzenim olmamıştı ve babamın ebeveynleri ölmüştü, dolayısıyla benim de büyükanne ve büyükbabam yoktu.

On yedi yıl sonra beni aramasının tek bir nedeni var.

"Um," diye mırıldanıyorum, kelimeleri arıyorum. "Cenaze işlemleriyle annemin asistanı ilgilenecek. Detaylara ihtiyacınız varsa, bende yok. Size numarasını vereyim."

"Cenazeye gelmeyeceğim."

Bir an hareketsiz kaldım. Sesi gergin.

Ve "kaybım" için başsağlığı dilemedi, ki bu alışılmadık bir durum. İhtiyacım olduğundan değil ama neden arıyor o zaman? Babamın onu vasiyetine yazdığını mı sanıyor?

Dürüst olmak gerekirse, olabilir. Hiçbir fikrim yok.

Ama ona ne istediğini soramadan boğazını temizledi. "Babanın avukatı daha önce beni aradı Tiernan," dedi. "Yaşayan tek akraban ben olduğum için ve sen de hâlâ reşit olmadığın için, ailen seni bana emanet etmiş."

Onun gözetiminde mi?

Görünüşe göre. Bu onun için de yeni bir şeymiş gibi görünüyor. Kimsenin ilgisine ihtiyacım yok.

"Birkaç ay içinde on sekiz yaşına basacaksın. Seni bir şey yapmaya zorlamayacağım, o yüzden endişelenme."

Tamam. Bir an tereddüt ettim, rahatlamış hissedip hissetmediğimden emin değildim. Yasal bir yetişkin olmadığımı ve ailem öldüğüne göre bunun ne anlama geldiğini düşünecek zamanım olmamıştı ki bana bunun bir şey ifade etmeyeceğini söyledi. Hayatım değişmeyecek.

Güzel.

"Eminim o hayatın içinde büyüdüğün için," diyor, "bizden çok daha bilgilisin ve şimdiye kadar kendine çok iyi bakmışsındır."

"Biz mi?" Mırıldanıyorum.

"Oğullarım ve ben," diyor. "Noah ve Kaleb. Senden çok büyük değiller aslında. Belki birkaç yaş."

Yani kuzenlerim var. Ya da... üvey kuzenler.

Her neyse. Aslında hiçbir şey. Uyku şortumdaki açık mavi iplikle oynuyorum.

"Sadece bunu söylemek için sana ulaşmak istedim," diyor sonunda. "Eğer kendini özgürleştirmek istiyorsan, benden hiçbir itiraz almayacaksın. Seni hayatından koparark hiçbir şeyi senin için zorlaştırmak gibi bir niyetim yok."

İpliğe bakıyorum, sıkıca çekerken tırnaklarımın arasına sıkıştırıyorum. *Tamam o zaman.*

"Şey... aradığınız için teşekkür ederim."

Telefonu kulağımdan çekmeye başlıyorum ama sonra yine onun sesini duyuyorum. "Buraya gelmek *ister misin*?"

Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Hoş karşılanmadığınızı söylemek istememiştim," diyor. "Hoş geldiniz. Sadece düşündüm ki..."

Sözünü kesiyor ve ben dinliyorum.

Kıkırdıyor. "Burada oldukça gözlerden uzak bir hayat yaşıyoruz Tiernan," diye açıklıyor. "Genç bir kadın için pek eğlenceli değil, özellikle de benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayan biri için, anlıyor musun?" Ses tonu ciddileşiyor. "Baban ve ben, biz sadece... hiçbir zaman aynı fikirde olmadık."

Hiçbir şey söylemeden orada oturuyorum. Onunla konuşmanın kibarlık olacağını biliyorum. Belki de soru sormamı bekliyordur. Aralarında ne olduğu gibi.

Peki ya babam? Annemi tanıyor muydu?

Ama konuşmak istemiyorum.

Umurumda da değil.

"Sana Colorado'da yaşadığımızı söyledi mi?" Jake usulca sordu. "Telluride'a yakın ama dağların tepesinde."

Bir nefes çekip bırakıyorum ve ipliği parmağıma doluyorum. "Güzel havalarda kasabaya çok uzak değil, ama kar yağdığında

Kış boyunca aylarca." diye devam ediyor. "Sizin hayatınızdan çok farklı."

Gözlerimi kaldırıyorum ve neredeyse hiç uyumadığım çorak odada yavaşça gezinmelerine izin veriyorum. Raflar okumayı hiç bitirmediğim kitaplarla dolu. Satın almaktan hoşlandığım ama neredeyse hiç yazmadığım güzel dergilerle dolu bir masa. Evdeki molalarda burayı dekore etmeyi düşündüm ama diğer her şeyde olduğu gibi duvar kağıdını da asla satın almadım çünkü asla karar veremedim. Hayal gücüm yok.

Evet, benim hayatım.

Ailemin kapısının ağırlığı önümde, koridorun aşağısında beliriyor.

Kar yağdığını söyledi. Her *seferinde aylarca.*

"Kablo yok. Gürültü yok. Bazen WiFi bile yok" diyor. "Sadece rüzgarın, şelalenin ve gök gürültüsünün sesi var.

Kalbim biraz ağrıyor ve bunun onun sözlerinden mi yoksa sesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Sadece rüzgarın, şelalenin ve gök gürültüsünün sesi.

Aslında kulağa harika geliyor. Hepsi kulağa hoş geliyor. Kimse sana ulaşamaz.

"Çocuklarım inzivaya alışkın," diyor bana. "Ama sen..."

İpliği tekrar alıp parmağımın etrafında döndürüyorum. *Ama ben...?*

"Buraya senden çok da büyük değilken geldim," diye düşünüyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Yumuşak ellerim ve ne yapacağımı bilmediğim bok dolu bir kafam vardı. Zar zor yaşıyordum."

Boğazıma iğneler batıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

"Ter ve güneş için söylenecek bir şey var." İç çekiyor. "Sıkı çalışma, teselli ve meşguliyet. Sahip olduğumuz her şeyi burada inşa ettik. Bu iyi bir hayat."

Belki de ihtiyacım olan şey budur. Onun benim yaşımdayken yaptığı gibi kaçmak. Farklı bir şeye dalmak, çünkü artık hissettiğim tek şey yorgunluk.

"İyi bir hayatın oldu mu?" diye neredeyse fısıldıyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ama ciğerlerimin üzerinde bir kamyon varmış gibi hissediyorum. Harika bir hayatım oldu. Tüm tasarım kıyafetler ve çantalarla dolu bir dolabım var.

Herkes ünlü bir yıldızın kızının sahip olmasını bekler. İki düzine ülkede bulundum ve istediğim her şeyi satın alabilirim. Evim çok büyük. Buzdolabım dolu. Kaç kişi benimle seve seve yer değiştirir? Ne kadar şanslıyım?

"Buraya gelmek istiyor musun, Tiernan?" diye tekrar sorar.

Credence'ı şimdi Kindle Unlimited'ta okuyun!

Acknowledgements

Okuyuculara - yıllar boyunca gösterdiğiniz tüm yardım ve destek için çok teşekkür ederim. Umarım bu ikramı beğenmişsinizdir ve bu dünyada daha uzun metrajlı romanlar için henüz bir fikrim olmasa da, ileride bu her zaman mümkün. Beynime biraz iyi hisler gönderin (belki bir mum yakmak veya ilahi söylemek de yardımcı olur) ;)

O zamana kadar, Hellbent serisi geliyor, pek çok bağımsız bölüm var ve eminim Thunder Bay ekibini eğlence için orada burada daha fazla bonus içerikte göreceğiz.

Aileme - kocam olmasaydı bu yıl yaptığım kadarını yapamazdım. Endişelenmeme gerek kalmadan yanımda olduğunuz, evde eğitim işlerini üstlendiğiniz ve yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Kızıma da teşekkür ederim! Annemin ofisi evde olduğunda, çocukların bizi normal bir işte olduğu gibi "müsait değilmişiz" gibi düşünmeleri zor, bu yüzden sorun çözme konusunda çalıştığınız ve çalışmam için mümkün olduğunca çok zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Dystel, Goderich & Bourret LLC'ye bu kadar kolay ulaşılabilir olduğunuz ve her gün büyümeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Daha mutlu olamazdım.

PenDragons'a- Tanrım, hepinizi çok özledim. O kadar çok gün oldu ki, özellikle de karantinada geçirdiğim bir ay boyunca sizinle vakit geçirmek için yanıp tutuşuyordum. İnsanlara ihtiyacım vardı ve benim garantili mutlu yerim olduğunuz için gerçekten minnettarım. Bana bir kabile verdiğiniz ve sevdiğim hikayeleri onayladığınız için teşekkürler.

Adrienne Ambrose, Tabitha Russell, Tiffany Rhyne, Kristi Grimes, Claudia Alfaro ve Lee Tenaglia'ya - muhteşem Facebook grup yöneticilerine! Okurlar ve benim için bir topluluk oluşturmak adına özgürce harcadığınız zaman ve enerji hakkında ne söylesek azdır. Özverilisiniz, harikasınız, sabırlısınız ve size ihtiyaç var. Teşekkür ederim.

Vibeke Courtney'e - attığım her adımı ince dişli bir tarakla inceleyen bağımsız editörüme. Bana nasıl yazacağımı öğrettiğin ve her şeyi düzgün bir şekilde ortaya koyduğun için teşekkür ederim.

Özellikle Instagram'da kitaplar için sanat yapan ve hepimizi heyecanlandıran, motive eden ve ilham veren tüm harika okuyuculara... her şey için teşekkür ederim! Vizyonunuzu seviyorum ve çevrimdışıyken bir şeyleri kaçırırsam özür dilerim.

Tüm blog yazarlarına ve bookstagrammer'lara - isimlerini sayamayacağım kadar çoklar ama kim olduğunuzu biliyorum. Gönderileri, etiketleri ve yaptığınız tüm sıkı çalışmaları görüyorum. Boş zamanlarınızı okuyarak, inceleyerek ve tanıtarak geçiriyorsunuz ve bunu bedavaya yapıyorsunuz. Siz kitap dünyasının can damarısınız ve siz olmasanız kim bilir ne yapardık. Yorulmak bilmeyen çabalarınız için teşekkür ederim. Bunu tutkuyla yapıyorsunuz, bu da her şeyi daha da inanılmaz kılıyor.

Tüm yazarlara ve yazar adaylarına, paylaştığınız hikâyeler için teşekkür ederim; bu hikâyelerin birçoğu beni harika bir kaçış arayan mutlu bir okuyucu ve sizin standartlarınıza ulaşmaya çalışan daha iyi bir yazar yaptı. Yazın, yaratın ve asla durmayın. Sesiniz önemlidir ve kalbinizden geldiği sürece doğru ve iyidir.

Penelope Douglas, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın çok satan yazarlarındandır. Kitapları on beş dile çevrilmiştir ve *Fall Away Serisi*, *The Devil's Night Serisi ve Misconduct, Punk 57, Birthday Girl ve Credence adlı* bağımsız kitapları içermektedir. Lütfen 2021'de başlayacak olan *Cehennem Serisi'ni (Fall Away Spin-Off) ve* yakında çıkacak olan *Tryst Six Venom ve Motel'i bekleyin*!

Bloguna abone olun.

Bir sonraki kitabından haberdar olmak için takip edin: http://amzn.to/1hNTuZV Veya yeni bir kitap yayınlandığında haberdar olmak için DOUGLAS yazıp 474747'ye gönderin!

Sosyal medyada takip edin!

Spotify: https://open.spotify .com/user/pendouglas
Instagram: https://www.instagram.com/penelope.douglas/
BookBub: https://www.bookbub.com/profile/penelope-douglas Facebook:
https://www.facebook.com/PenelopeDouglasAuthor Twitter:
https://www.twitter.com/PenDouglas
Goodreads: http://bit.ly/1xvDwau Web
sitesi: https://pendouglas.com/
E-posta: penelopedouglasauthor@hotmail.com

Ve tüm hikayelerinin Pinterest panoları var!
https://www.pinterest.com/penelopedouglas/

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

